

Andy Griffiths locuiește cu prietenul lui, Terry, într-o căsuță din copac cu treisprezece etaje. Împreună, scriu cărți amuzante, ca asta pe care o citești acum. Andy scrie, iar Terry desenează. Dacă vrei să știi mai multe, citește cartea asta și intră pe site-ul www.andygriffiths.com.au

Terry Denton locuiește cu prietenul lui, Andy, într-o căsuță din copac cu treisprezece etaje. Împreună, scriu cărți amuzante, ca asta pe care o citești acum. Terry desenează, iar Andy scrie. Dacă vrei să știi mai multe, citește cartea asta și intră pe site-ul www.terrydenton.com

ANDY GRIFFITHS

COPACUL CU 13 ETAJE

ILUSTRATĂ DE

TERRY DENTON

Traducere din engleză
de Mihaela Buruiană

arthur

Redactor: Mădălina Vasile
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRIFFITHS, ANDY
Copacul cu 13 etaje / Andy Griffiths; il. de Terry Denton;
trad. din engleză de Mihaela Buruiană. - Bucureşti: Editura Arthur, 2023
ISBN 978-630-321-069-8

I. Denton, Terry (il.)
II. Buruiană, Mihaela (trad.)

821.111

Andy Grffi ths
Th e 13-Storey treehouse

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

CAPITOLUL 1

COPACUL CU 13 ETAJE

Salut! Eu sunt Andy.

El este prietenul meu, Terry.

Noi locuim într-un copac.

Ei bine, când spun „în copac“, de fapt
vreau să spun „într-o căsuță din copac“.
Și nu e o căsuță oarecare din copac,
ci una cu *treisprezece etaje*!

Așa că, ce mai aștepți?
Hai, vino sus!

Platformă de observare

Catapultă uriașă

Fântână de limonadă

Camera de jocuri

Dormitorul lui Andy

Bucătăria

Nivelul principal

Piscină transparentă

Dormitorul lui Terry

Liane suspendate

Cinematograf și bibliotecă

Baia

Popicărie

Bazin cu rechini mâncători de oameni

Către laboratorul secret subteran

Are o popicărie,

o piscină transparentă,

un bazin plin cu rechini mâncători de oameni,

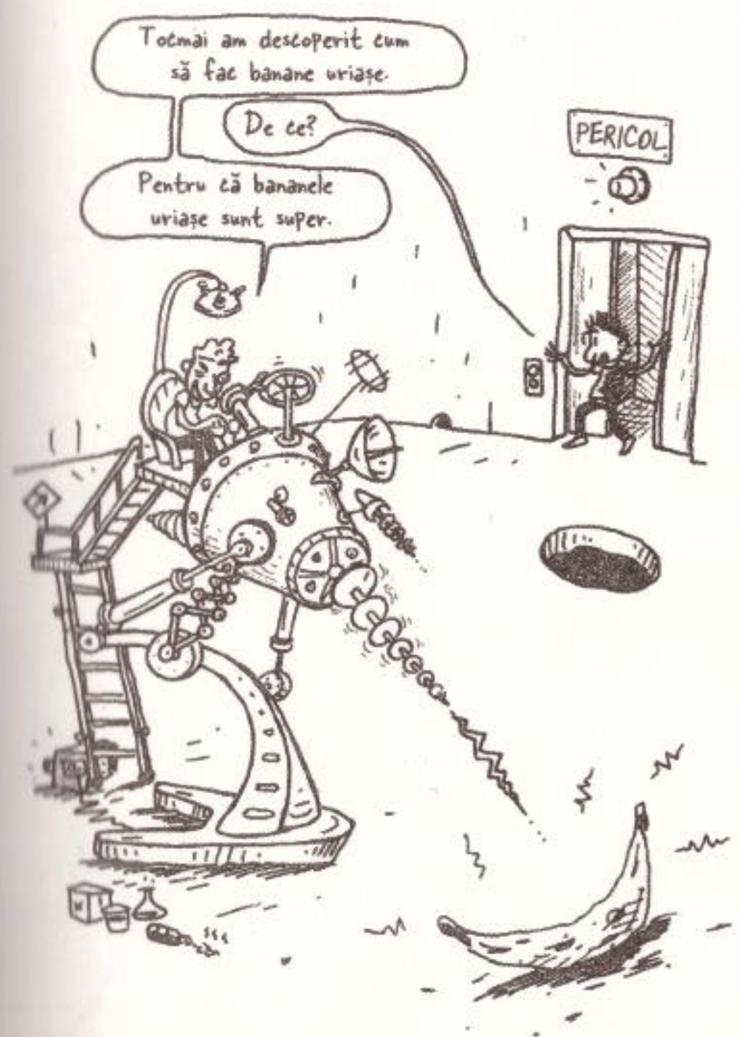
liane pe care poți să te legeni,

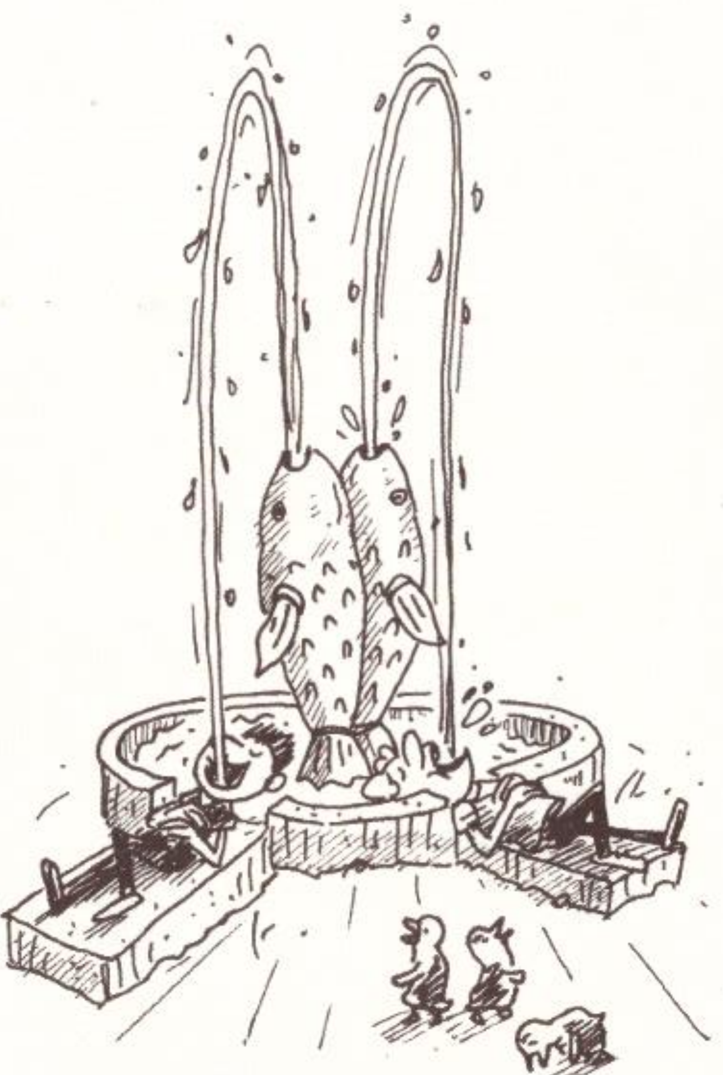
o cameră de jocuri,

un laborator secret subteran,

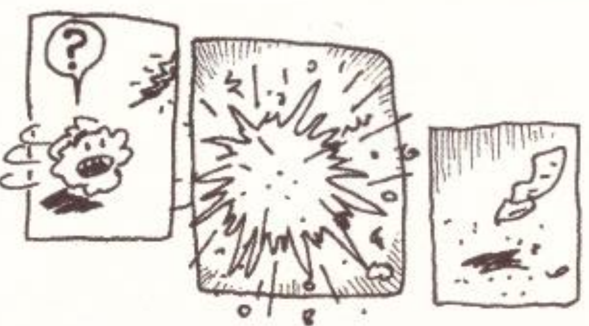

o fântână de limonadă,

un pulverizator pentru legume...

și un aparat de bezele care te urmărește peste tot și-ți aruncă automat bezele în gură ori de câte ori ți-e foame.

Căsuța din copac nu este doar locuința noastră, este și locul unde facem cărți împreună. Eu scriu, iar Terry face desenele.

După cum vedeți, facem asta
de ceva timp deja.

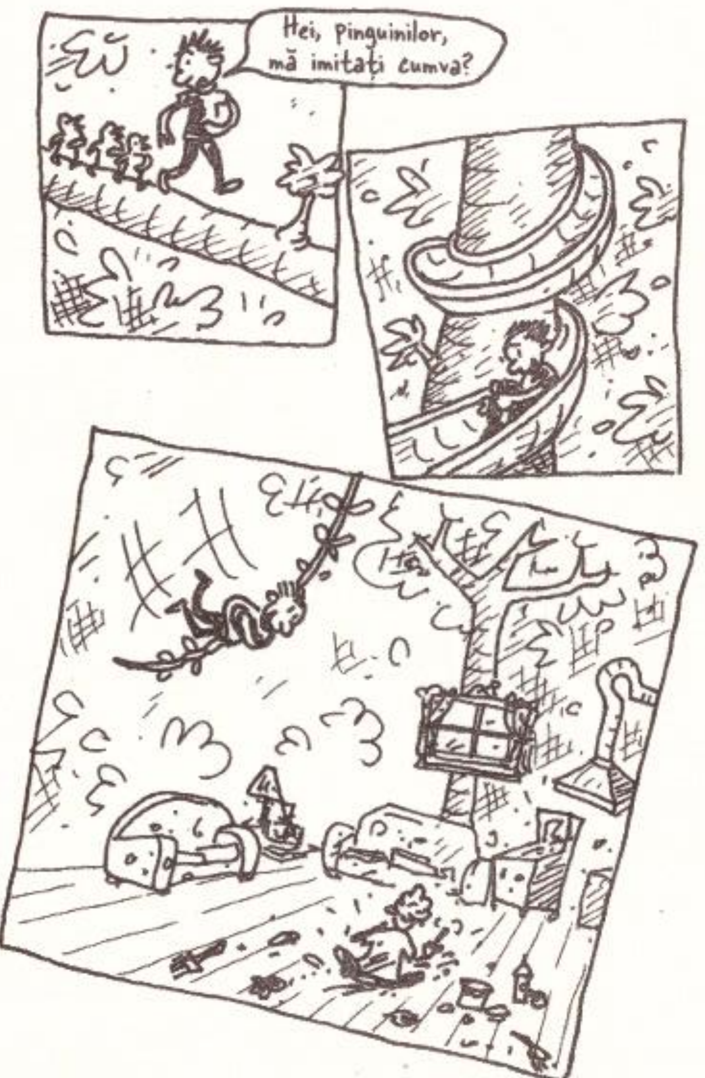
CAPITOLUL 2

PISICA ZBURĂTOARE

Dacă ești ca majoritatea cititorilor noștri, probabil te întrebi de unde ne vin toate ideile pentru cărțile pe care le scriem. Păi, câteodată inventăm totul. Alteori, ne bazăm pe lucruri care chiar s-au întâmplat. Cum e cartea *asta*, de exemplu.

Totul a început într-o dimineață când m-am trezit și am coborât să iau micul dejun.

Terry era deja în bucătărie. Picta o pisică. Și când spun că „picta o pisică“ nu zic că făcea *un desen* cu o pisică, ci picta o pisică *de-adevăratelea*. În galben-aprins!

— S-ar putea să fie o întrebare prostească, Terry, am zis eu, dar de ce pictezi pisica în galben-aprins?

— Pentru că o transform într-un canar, a zis el.

Am început să-i explic lui Terry că o pisică nu se transformă în canar pictând-o pur și simplu în galben, dar el a zis:

— Ba da, se poate. Uite!

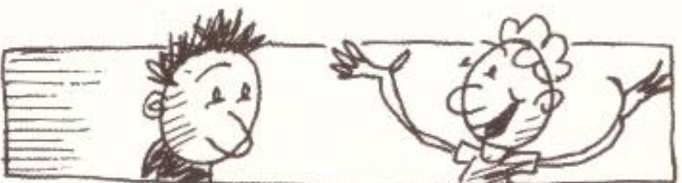
Apoi a dus pisica în brațe până la marginea platformei.

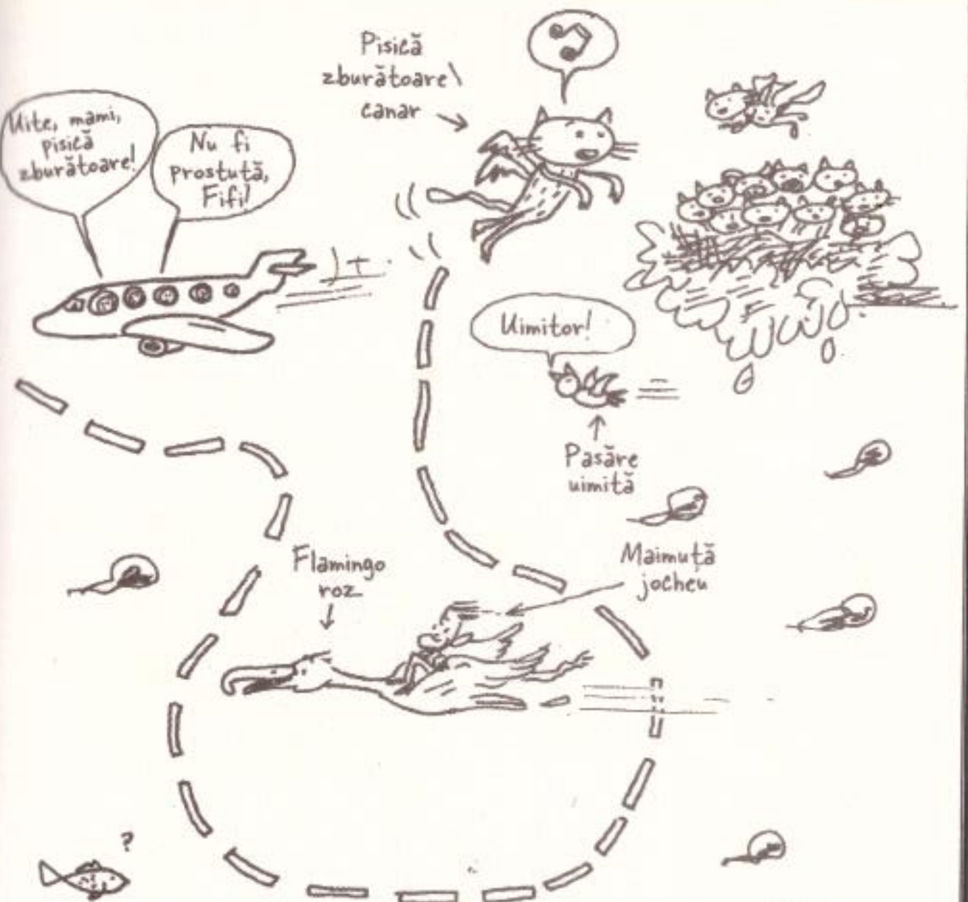
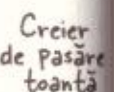
— Nu! am strigat eu în timp ce Terry a ridicat pisica în aer... și i-a dat drumul.

Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Pisica nu a căzut. Din spatele ei au răsărit două aripi micuțe, apoi a ciripit și a zburat departe.

— Vezi? a zis Terry întorcându-se triumfător spre mine. Ți-am spus eu!

ZIUA ÎN CARE TERRY A TRANSFORMAT O PISICĂ ÎNTR-UN CANAR
Creier de pasăre toantă
Pot să stau pe linia punctată
Cal zburător
Traseul pisicii zburătoare
Ti-am zis eu că voia să fie canar
Bezea
Casa din copac
Mite, mami, pisică zburătoare!
Nu fi prostuță, Fifi!
Pisică zburătoare\canar
Uimitor!
Pasăre uimită
Flamingo roz
Maimuță jocheu
E o pisică?
E un canar?
E un pisicanar?
Îmi plac pisicanarii.
Mie-mi place noua mea coafură!
Nu știu ce e. Nu văd din cauza bulelor de text.

CAPITOLUL 3

PISICA DISPĂRUTĂ

Am urmărit cu privirea pisica... ăăă, canarul... de fapt, cred că vreau să zic *pisicanarul*... până când nu l-am mai zărit. După aceea, s-a auzit soneria de la intrare.

Era Jill, vecina noastră. Ea locuiește în cealaltă parte a pădurii, într-o casă plină cu animale. Are doi câini, o capră, trei cai, patru peștișori aurii, o vacă, șase iepuri, doi porci de Guineea, o cămilă, un măgar și o pisică.

— Oo! a făcut Terry. Probabil își caută pisica.

— Nu-mi spune că pe Silky ai transformat-o în canar! am zis eu.

— Bine, nu-ți spun, a zis Terry. Dar asta am făcut.

Asta nu era bine. Jill adora pisica aia. Își iubea toate animalele, dar pe Silky o iubea în mod deosebit.

— Vai, nu! am zis eu. O să fie tare supărată când o să afle ce-ai făcut!

— Poate n-ar trebui să-i spunem.

— Bună idee, am zis eu. Hai să ne prefacem că nu suntem acasă.

Ne-am străduit să nu fim văzuți, dar e greu să te ascunzi într-o căsuță din copac.

— N-are rost să vă ascundeți, a strigat Jill. Vă aud. Și vă văd. Silky a dispărut și mă întrebam dacă nu cumva ați văzut-o voi.

— Nu, am zis eu repede, nu e aici.

Înainte să credeți că sunt genul de persoană care spune minciuni, aș vrea doar să vă atrag atenția că, deși prima parte a răspunsului („Nu“) a fost o minciună, a doua parte („nu e aici“) a fost purul adevăr, ceea ce – sunt sigur că veți fi de acord cu mine – anulează minciuna.

— Of, a zis Jill tristă. Ei, am făcut oricum un afiș cu „pisică dispărută“. Pot să lipesc unul pe copacul vostru?

— Sigur, am zis eu. Măcar atât să facem și noi. (Și asta era 100% adevărat.)

De îndată ce Jill a plecat, m-am întors spre Terry:

— Trebuie să găsim pisica aia, am zis eu.

— Vrei să zici canarul, a spus Terry.

— Mă rog! Trebuie să o găsim!

Dar nici n-am apucat să începem căutările că a sunat videofonul. (Da, avem și așa ceva și e 3D!)

— Poate că e Silky! a zis Terry.

— Nu fi prostuț! am zis eu. Pisicile nu știu să folosească telefonul.

— Poate că știu, a zis Terry. Ai spus și că nu pot să se transforme în canari și te-ai înșelat!

CAPITOLUL 4

NASUL MARE ȘI ROȘU

Ne-am întors în fugă la etaj. Un nas mare și roșu a umplut tot ecranul videofonului. Oo! Era domnul Năsos, editorul nostru. Și era furios. Mi-am dat seama pentru că nasul lui era și mai mare – și mai roșu – decât de obicei.

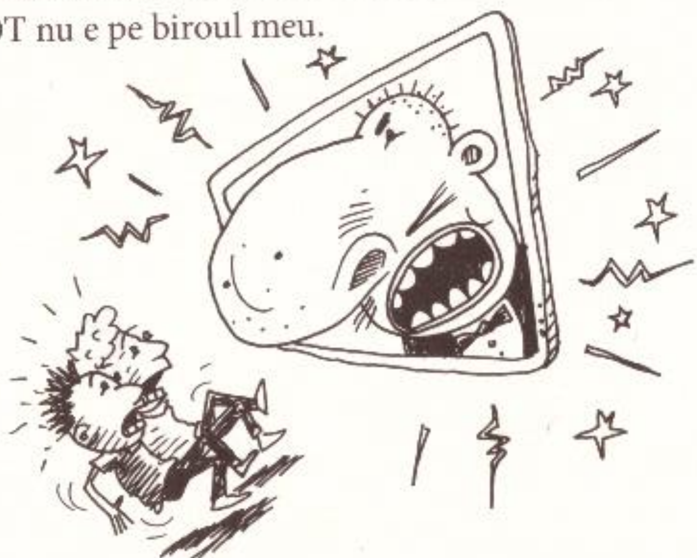
— UNDE E CARTEA MEA? a răcnit el.

— Ce carte? a întrebat Terry.

— Cartea care trebuia să fie pe biroul meu vinerea trecută, așa cum mi-ați promis acum un an, tonților!

— Aaa! a zis Terry. E deja vinerea trecută?

— A TRECUT deja vinerea trecută! a strigat domnul Năsos. DE MULT chiar, iar cartea voastră TOT nu e pe biroul meu.

Adevărul este că noi cam uitaserăm de carte. Eram un pic în urmă. De fapt, când spun „un pic în urmă", vreau să zic *mult* în urmă. Și când zic „mult în urmă", vreau să zic MULT, MULT, MULT în urmă.

Dar nu puteam să-i zic asta domnului Năsos. Era și așa destul de furios și, cu cât se înfurie mai tare, cu atât îi crește nasul mai mult. Iar dacă îi mai creștea nasul un pic, mi-era teamă că avea să explodeze. Și chiar nu voiam să văd așa ceva, mai ales pe un ecran 3D.

DEASUPRA: *Explozia nasului domnului Năsos în viziunea unui artist.*

— Nicio problemă, domnule Năsos, am minţit eu. Totul e sub control. V-o trimitem cât putem de repede.

— Păi, *cât puteţi de repede* să fie până mâine după-amiază la ora cinci, că de nu...

— Nicio grijă, domnule Năsos, am zis eu. O s-o primiţi sigur. Puteţi conta pe noi.

— Dar... a zis Terry.

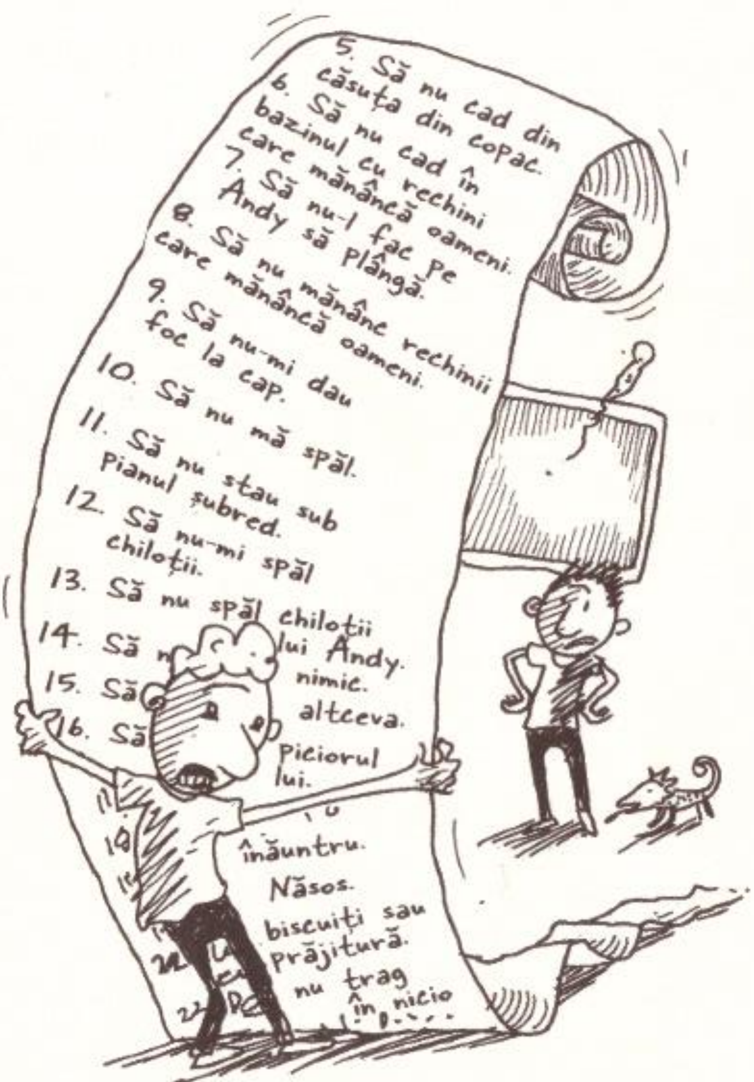
Am încheiat apelul înainte ca Terry să poată spune ceva care să-l înfurie şi mai mult pe domnul Năsos.

— N-ar fi trebuit să-i spui asta, a zis Terry. Am prea multe pe cap ca s-o termin până mâine. Uită-te la lista mea cu ce am de făcut. Sunt frânt.

— Şi nici nu vrei să vezi lista cu ce nu trebuie să fac...

— Listele tale cu ce trebuie să faci şi să nu faci n-au decât să aştepte, i-am zis. Dacă nu terminăm cartea asta, ne întoarcem la casa cu maimuţe.

— Casa cu maimuţe? a zis Terry înspăimântat. Nu la casa cu maimuţe! Orice, numai la casa cu maimuţe nu!

Pentru aceia dintre voi care nu ştiţi, casa cu maimuţe este locul unde lucram eu şi Terry înainte. A fost cea mai proastă slujbă care s-a pomenit vreodată.

Era destul de rău că trebuia să adunăm caca de maimuță...

dar țesălatul maimuțelor era și mai rău...

Dar cel mai rău era să ținem locul maimuțelor când erau în pauză.

— *Nu* mă întorc la casa cu maimuțe, a zis Terry, și cu asta am încheiat discuția!

— Dacă terminăm cartea, nici n-o să fie nevoie, am zis eu. Hai să ne apucăm! Avem timp doar până mâine.

CAPITOLUL 5

CONCURSUL DE DESEN

Ne-am dus la masa din bucătărie. Acolo lucrăm de multe ori. Bine, în ultimul an, acolo *nu* am lucrat de multe ori.

Dar asta se putea repara iute. Îmi închipuiam că Terry are în dosarul lui cu desene câteva schițe amuzante care să fie un punct de pornire. Pur și simplu le luam pe cele mai bune, adăugam câteva cuvinte la ele și, țac-pac, noua noastră carte era gata. Fără prea mult efort, fără griji. La urma urmei, suntem niște scriitori profesioniști! Doar ați văzut teancul nostru de cărți la pagina 18.

ÎN CAZ CĂ AȚI SĂRIT PESTE PAGINA 18, AȘA ARĂTA

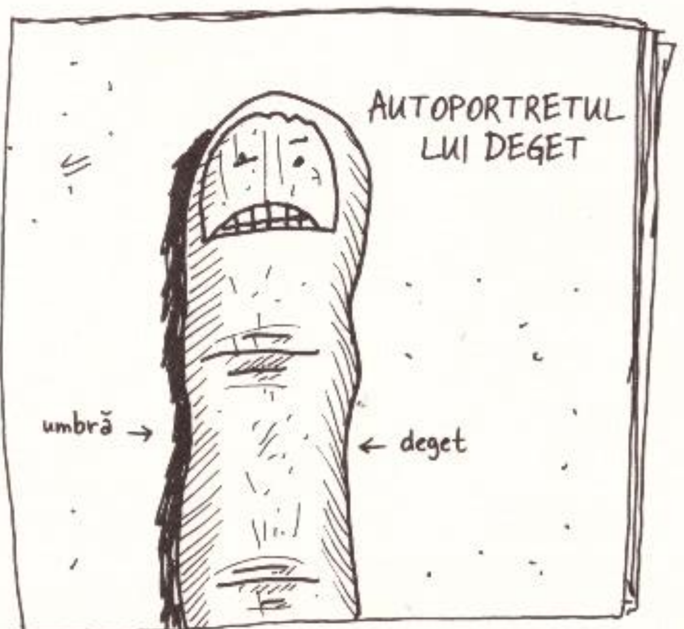

— Bine, am zis eu, hai să vedem ce ai!

Terry a deschis dosarul cu desene și l-a așezat pe masă.

— O să-ți placă la nebunie asta! a zis el.

Aveam în față o foaie de hârtie pe care era desenat un deget.

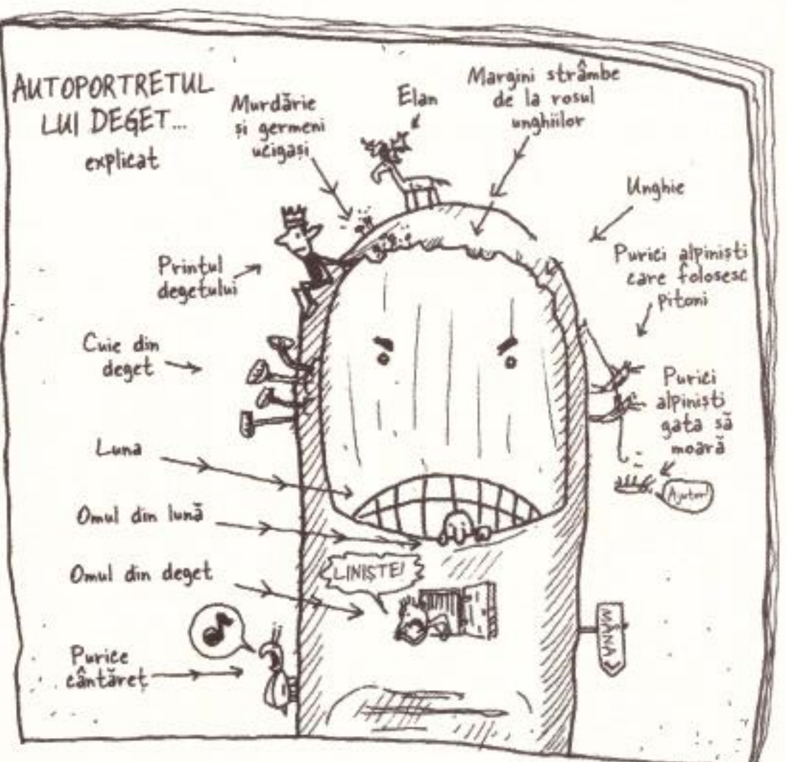

— E doar o imagine cu un deget, am zis eu.

— Da, a spus Terry mândru. Dar nu e *orice* deget... E degetul *meu*.

— Aha, am zis eu. Ce altceva mai ai?

— Am o imagine *în detaliu* cu degetul meu, a zis Terry. Cu tot cu explicații.

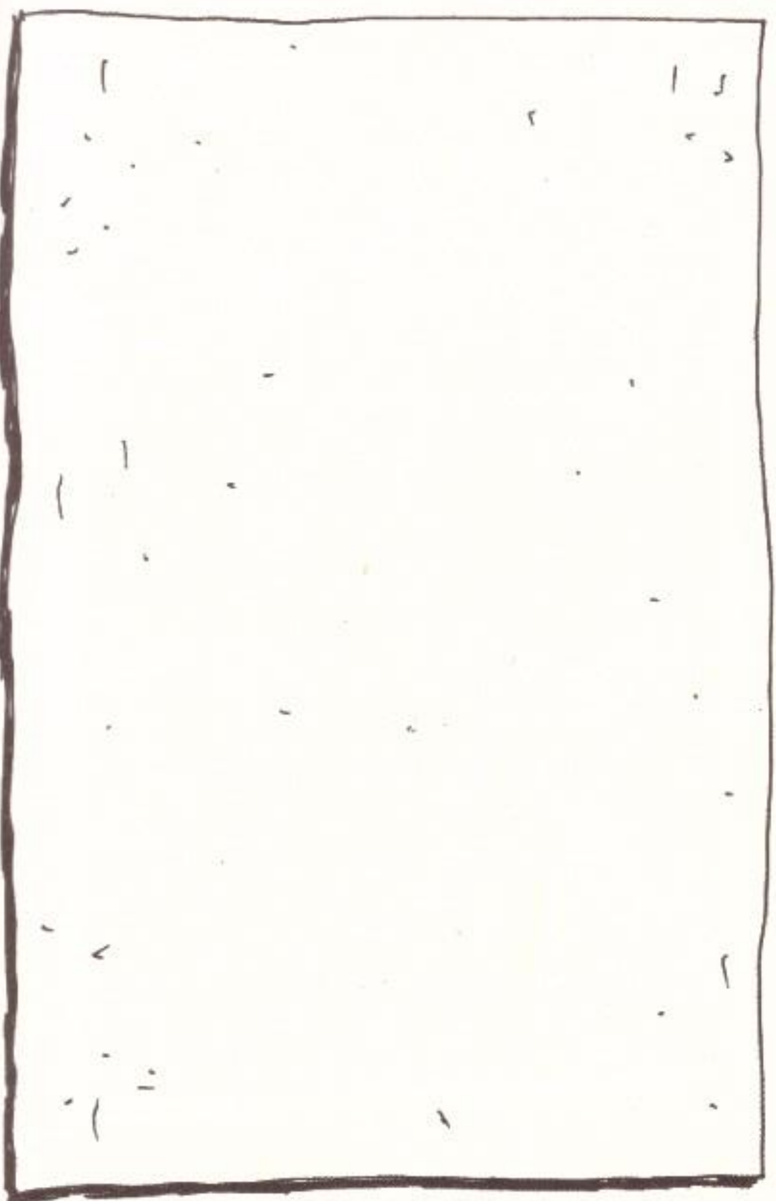

Am rămas holbându-mă.

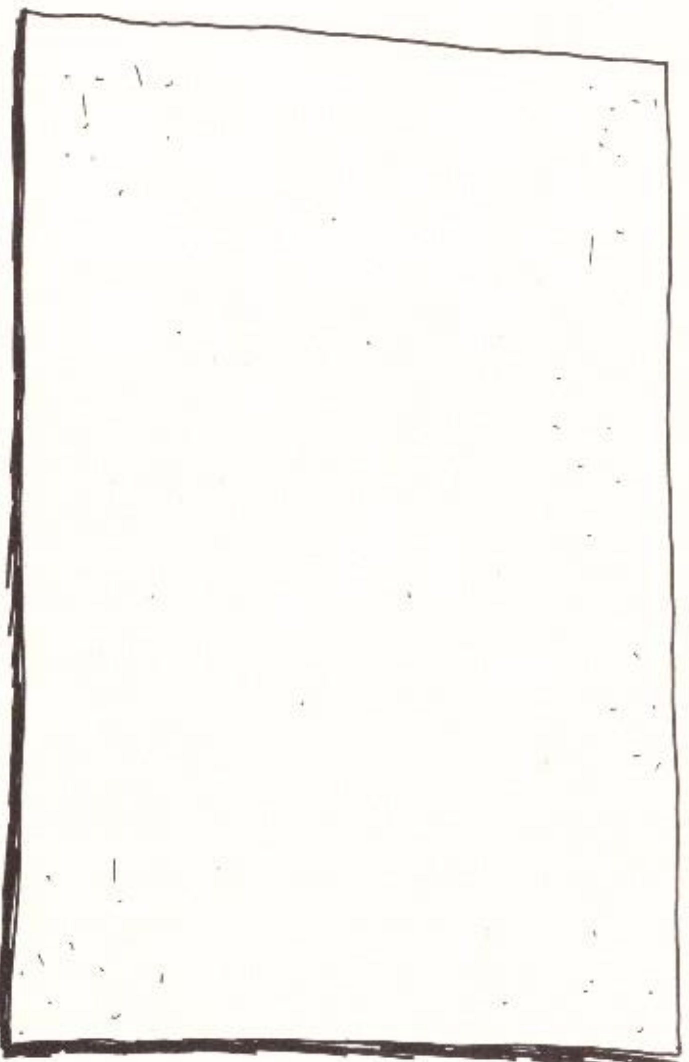
— Ei? a întrebat Terry cu un rânjet mare pe față. Cum ți se pare? Pitoni, te-ai prins? Nu pitoane... pitoni?

— Mda, m-am prins, am zis eu.

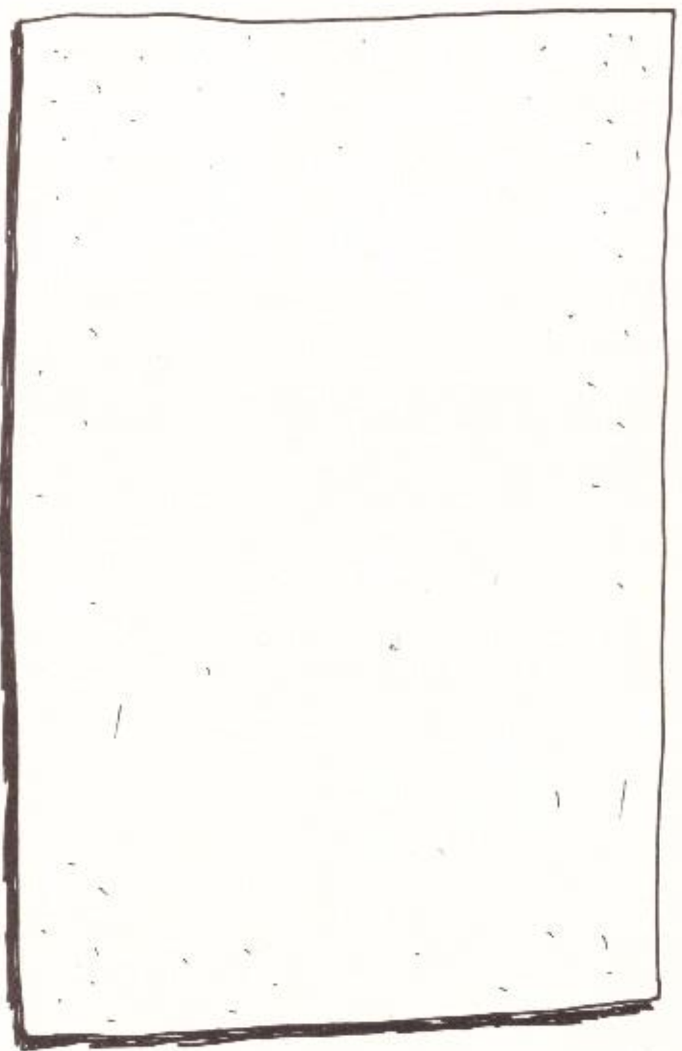
Am frunzărit paginile, căutând alte desene, dar n-am găsit decât asta...

și asta...

și asta...

— Asta-i tot? am întrebat. *Două* ilustraţii? Ai avut un an întreg la dispoziţie şi nu ai decât *două* ilustraţii? Serios, Terry! Chiar te aştepţi să fac eu *toată* treaba – şi desenele, şi scrisul?

— Sigur că nu, a zis Terry. Tu nu ştii să *desenezi*!

— Ba ştiu! am zis eu. E uşor să desenezi. Pentru cuvinte îţi trebuie talent adevărat.

— Dacă tu crezi că e aşa uşor să desenezi, hai să facem un concurs, a zis Terry şi mi-a întins un creion.

— Nicio problemă, am zis eu.

Mai întâi am desenat un cuţit.

— Ăla nu e cuţit! a zis Terry. *Ăsta* e cuţit.

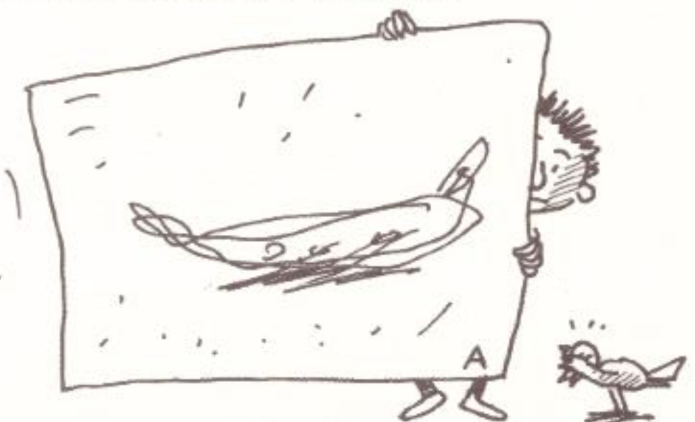
Apoi, am desenat un vierme.

— Ăla nu e vierme! a zis Terry. *Ăsta* e vierme.

După aceea am desenat o banană.

— Aia nu e banană! a zis Terry. *Asta* e banană.

— Nu, am zis eu, *aia* nu e banană. *Asta* e banană. Am înșfăcat banana uriașă pe care Terry o făcuse cu o zi în urmă și m-am repezit la el.

— Lasă jos banana uriașă, Andy, a zis Terry dându-se înapoi.

— O s-o las jos, am zis eu, când o să recunoști că sunt un desenator mai bun decât tine.

— Dar nu ești.

— Bine, am zis, în cazul ăsta, îmi pare rău să te informez că va trebui să te pocnesc în freză cu banana asta uriașă.

— Nu și dacă îți trag eu una mai întâi, a spus Terry, smulgându-mi banana din mâini și dându-mi una peste cap cu ea.

Și atunci s-a făcut beznă.

Primul lucru pe care mi-l amintesc este că eram ud leoarcă şi Terry stătea lângă mine în genunchi, cu o găleată goală în mână.

— Ce bine îmi pare că n-ai păţit nimic! a zis el. Am crezut că te-am omorât!

— Şi eu la fel. Nu-mi vine să cred că m-ai lovit cu o banană uriaşă!

— Dar şi tu voiai să mă loveşti cu ea!

— Două rele nu fac una bună, Terry, i-am amintit eu.

— Pare că nu, a zis el, şi-mi pare rău. Dar să vedem jumătatea plină a paharului. Măcar ţi-am salvat viaţa aruncându-ţi o găleată de apă în faţă.

— Dar acum sunt ud leoarcă!

— Aşa e, dar e mai bine decât să fii mort.

— Un lucru e sigur, am spus eu, amândoi suntem ca şi morţi dacă mai irosim timpul şi nu terminăm cartea.

— Vrei să zici să *începem* cartea, a spus Terry. Tu ai ceva în dosarul tău cu texte?

— Să ştii că chiar am un început de poveste, am zis eu. Şi e destul de bun.

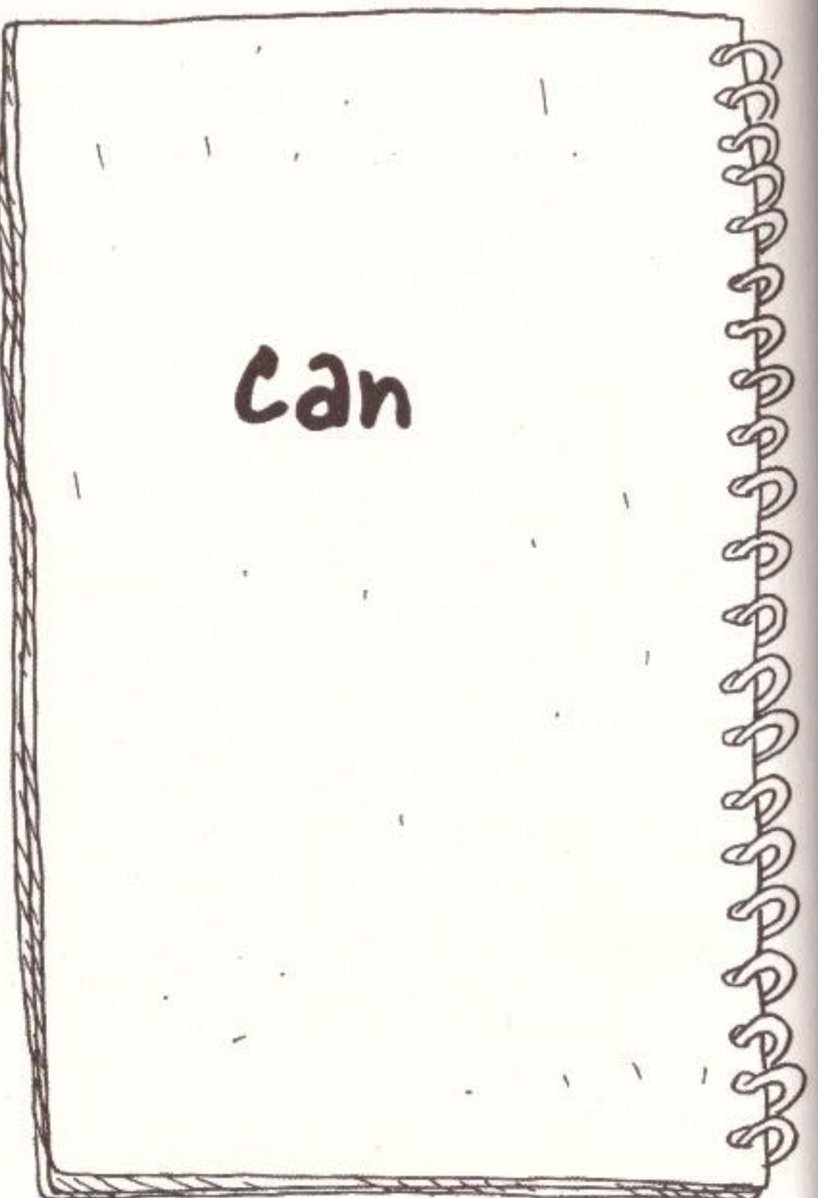
— Super! a zis Terry. Ia să-l vedem!

Am luat caietul de scris şi am început să răsfoiesc paginile.

A fost

odată

can

niciodată

— Tare începutul! a zis Terry. Plin de acțiune! Dar mai departe ce se întâmplă?

— Nu sunt sigur, am zis eu. Până aici am ajuns.

— Asta-i tot? Patru cuvinte?!

— Patru pagini, am zis eu.

— Mda, dar tot sunt numai patru cuvinte, a spus Terry, iar unul dintre ele nici măcar nu e scris corect. Sunt destul de sigur că se scrie „ca", nu „can".

— Ei, ce să spun, scuză-mă, domnule Roald Dahl! am zis eu. Dacă știi așa de multe despre cum se scriu poveștile, de ce nu scrii?

— Pentru că la ora asta este emisiunea mea TV preferată! a zis Terry.

— Și cu cartea noastră cum rămâne? am întrebat.

— De ce nu scrii cât timp mă uit eu la televizor?

— Pentru că nu pot să scriu când e televizorul deschis! am spus eu. Nu mă pot concentra!

— Atunci vino să ne uităm împreună! a spus Terry, bătând ușor cu palma în fotoliul puf de lângă el.

Și acesta este motivul pentru care, în loc să lucrăm la cartea noastră, am ajuns să irosim jumătate de oră uitându-ne la cel mai prost câine din lume de la cea mai proastă emisiune TV.

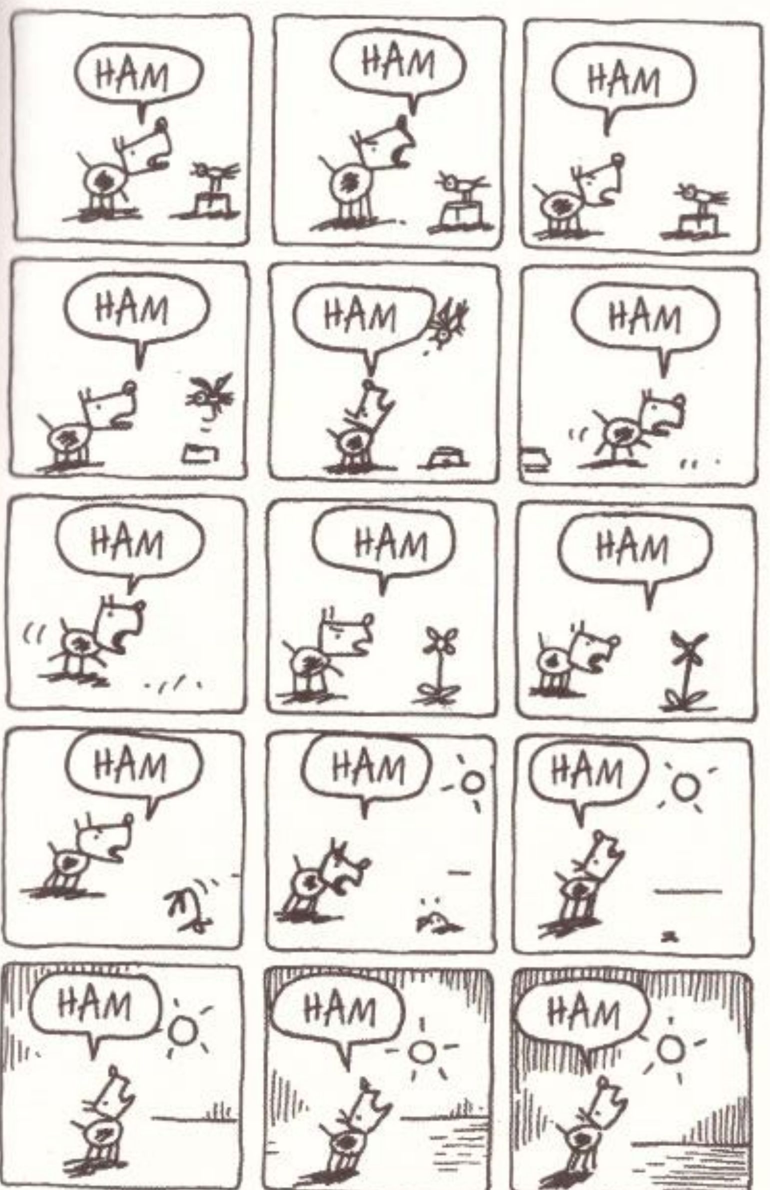
Dar nu e nevoie să mă credeți pe cuvânt. Vedeți cu ochii voștri!

CAPITOLUL 6

EMISIUNEA „CÂINELE HAM-HAM“

HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM

HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
HAM
SFÂRȘIT

CAPITOLUL 7

SIRENA MONSTRU

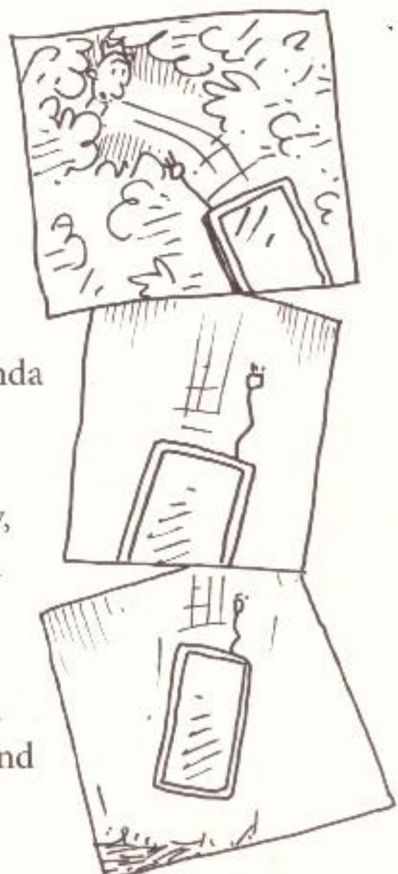
Acum înţelegeţi ce-am vrut să spun?
Mai rar emisiuni TV aşa de stupide.

— Bine, Terry, am zis când, în sfârşit, s-a terminat. Hai să ne întoarcem la treabă.

— Dar începe a doua mea emisiune preferată, *Musca Bâzâilă*, a zis Terry.

— Ba nu mai începe nimic! am zis eu înşfăcând telecomanda şi oprind televizorul.

— Ba da, începe! a zis Terry, smulgându-mi telecomanda şi pornind din nou televizorul.

— De fapt, cred că o să vezi că nu începe, am zis eu ridicând televizorul şi aruncându-l din căsuţă.

Acesta a aterizat cu o bufnitură puternică pe pământ, sub noi.

Terry a ridicat din umeri.

— Cred că ai dreptate, a zis el.

— HEI! s-a auzit un strigăt. Aproape că mi-a căzut în cap.

Hopa!

M-am aplecat peste pervaz.

Era Bill, poştaşul.

— Scuze, Bill! am spus eu. A fost un accident.

— Nu-i nimic, a chicotit Bill. Întotdeauna e o aventură să livrez corespondenţa la căsuţa din copac. Tânărul Terry e acasă? Am un pachet pentru el – livrare specială.

— URA! a zis Terry repezindu-se spre scară. Cobor imediat!

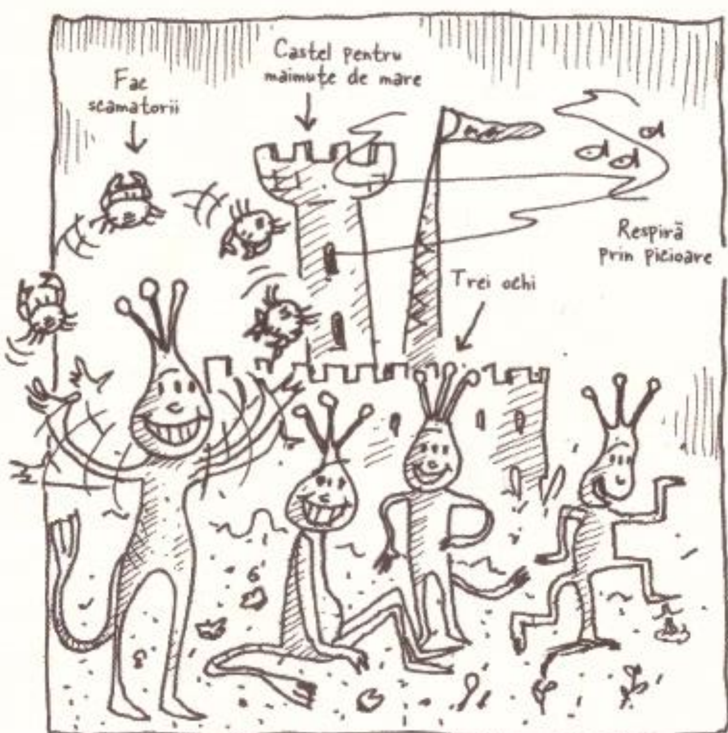
După câteva minute, s-a întors cu un pachet.

— Maimuţele mele de mare! a strigat el în timp ce-l desfăcea. În sfârşit, au ajuns!

— Maimuțe de mare? am zis. La ce-ți trebuie? Avem deja un bazin foarte bun plin cu rechini care mănâncă oameni!

— Dar maimuțele de mare sunt mult mai tari decât rechinii care mănâncă oameni, a zis Terry. Maimuțele de mare au *trei* ochi, respiră prin *picioare* și construiesc regate subacvatice enorme! Rechinii nu pot să facă așa ceva... Ei nici măcar n-au picioare! O să-mi aduc maimuțele la viață chiar acum!

— Stai puțin! am spus eu. Trebuie să scriem o carte, mai știi?

— Știu, a zis Terry. Și promit că mă apuc de treabă imediat ce scot maimuțele de mare din ouă. Prind viață imediat. Trebuie doar să le pun apă. Te rog. *Te rog? TE ROG?!*

— Bine, i-am zis, dar grăbește-te!

— Imediat! a spus Terry repezindu-se spre lift. Mă întorc într-o clipită.

Am așteptat mult timp...

și apoi și mai mult timp...

și apoi *mult* mai mult timp...

dar nu s-a întors.

Până la urmă, l-am găsit în laboratorul subteran secret.

— Ce faci aici? l-am întrebat. Credeam că pui apă la ouă.

— Asta fac, a zis Terry. Tocmai am terminat de creat aparatul care mă va ajuta să măsor exact câtă apă îmi trebuie. Dacă e prea multă, maimuțele de mare se pot îneca. Dacă e prea puțină, se sufocă.

— Dar ai spus că vor ieși din ouă imediat! i-am zis.

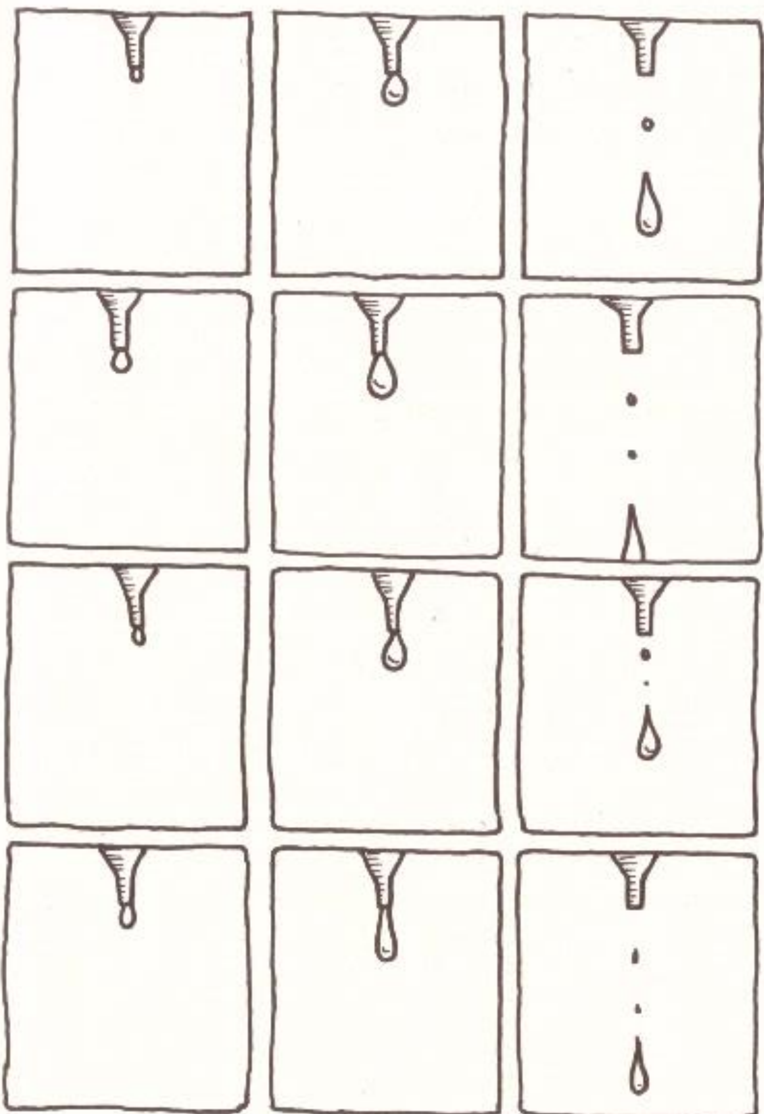
— Și așa va fi, a spus Terry, de îndată ce adaug apa. Acum dă-te înapoi.

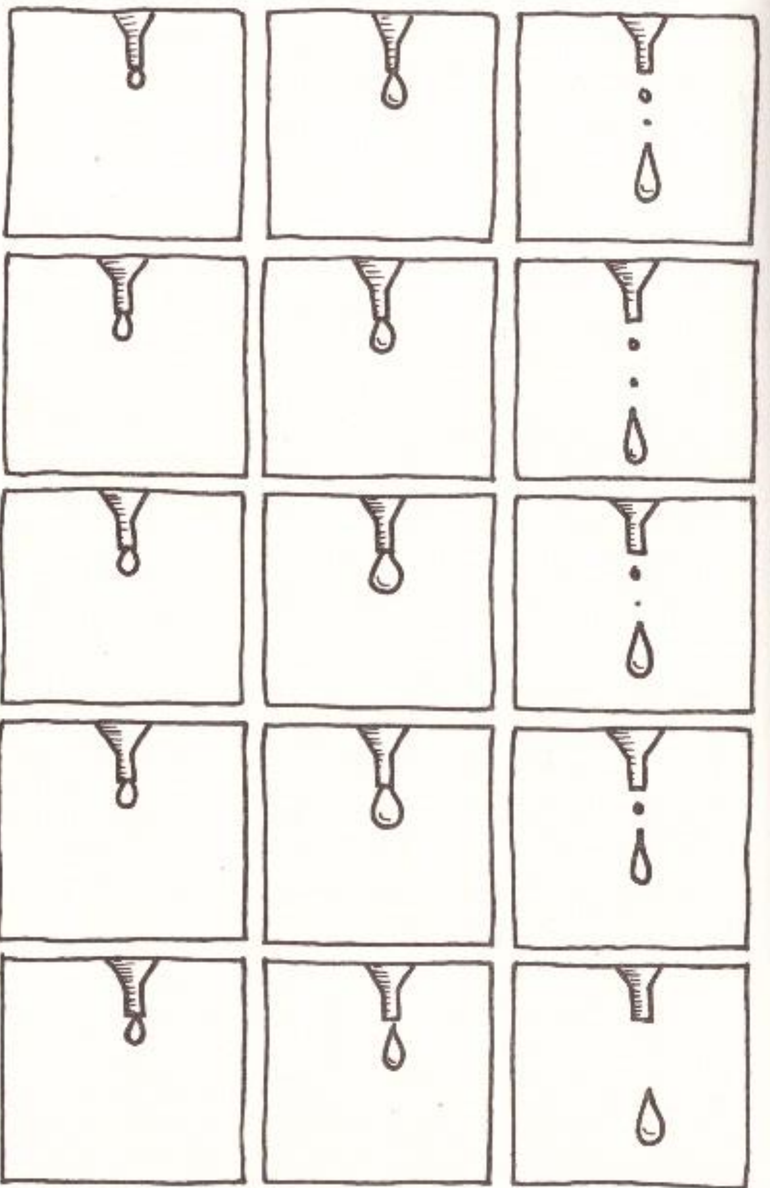
A apăsat pe un buton și apa a început să se scurgă din mașină picătură cu picătură...

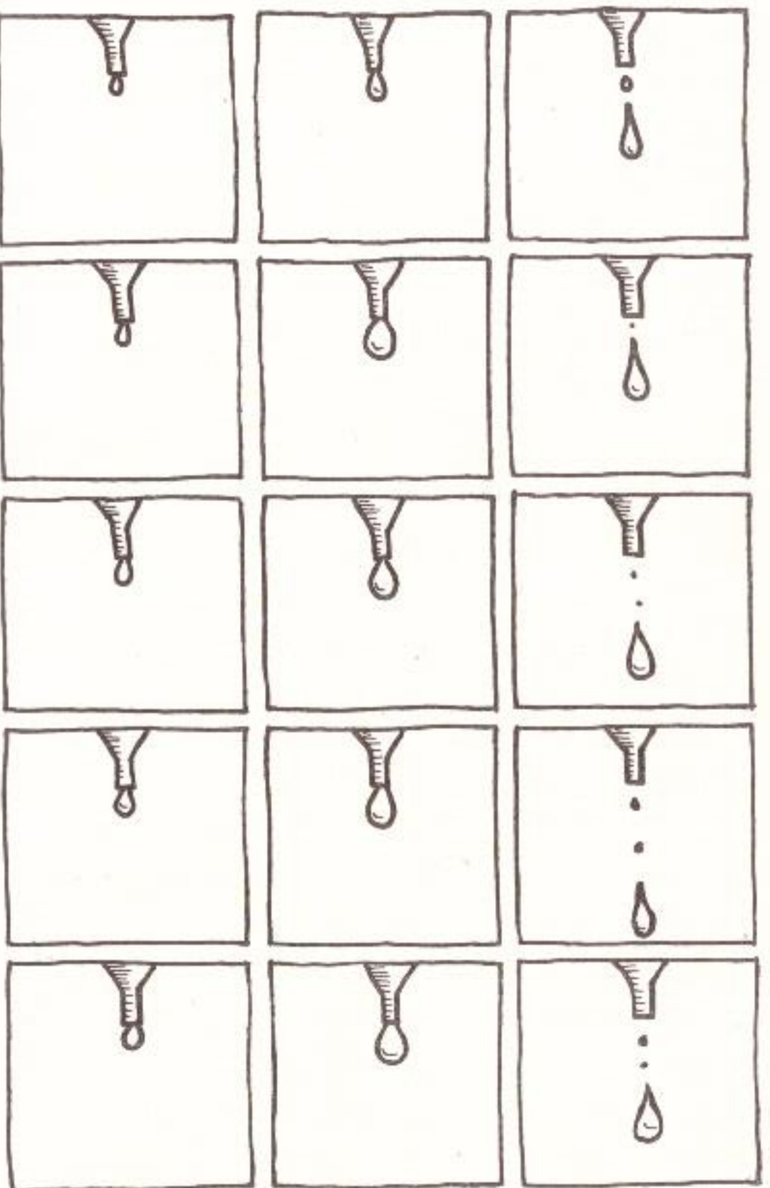

dureros de încet...

și mai dureros de încet...

În cele din urmă, după o mie de milioane de bilioane de trilioane de picături dureros de lente, a terminat.

— În sfârșit! am zis eu. Pune mai repede ouăle și hai să ne întoarcem la treabă!

— Sigur, a zis Terry. Trebuie doar să purific apa.

— Asta cât durează? am întrebat eu.

Terry s-a uitat la pachet.

— Douăzeci și patru de ore.

— Ceee! am zis eu. Dar asta înseamnă o zi întreagă!

— Nu te prosti, Andy! a zis Terry râzând. O zi nu are douăzeci și patru de ore!

— BA BINEÎNȚELES CĂ ARE! am strigat eu. Și dacă ai cumva impresia că o să te las să mai irosești o secundă pe maimuțele astea de mare stupide, înseamnă că nu mai ai nici măcar creierul ăla de prostănac, mic cât o boabă de mazăre!

— Ai grijă cum vorbești, Andy! a spus Terry. Poate că printre cititori sunt și copii.

— Nu-mi pasă *cine* citește, am zis eu. Pune imediat ouăle de maimuță de mare în apă, altfel jur că-ți îndes borcanul ăla pe cap așa de tare încât acolo o să rămână pentru tot restul vieții. Ce zici, ți-ar plăcea?

Terry s-a gândit la asta câteva secunde.

CUM AR FI SĂ TRĂIESC CU UN BORCAN PE CAP TOT RESTUL VIEȚII!

— Nu cred că mi-ar plăcea deloc, a spus el în cele din urmă. Şi atunci, cred că putem sări peste etapa cu purificatul apei și să adăugăm ouăle imediat.

— Bine gândit, am spus eu.

Terry a pus ouăle de maimuță de mare în borcan cu mâna tremurândă.

A amestecat şi l-a ridicat în lumină.

— Am reuşit! a strigat el. Sunt un geniu! Am creat *viață*!

Avea dreptate.

Nu că era un geniu, desigur, dar chiar apăruseră o grămadă de maimuțe de mare abia ieșite din ouă, care tot săreau prin borcan.

— Minunat! am zis eu. Acum ne putem întoarce la cartea noastră?

— Nu încă, a zis Terry. Trebuie să le dau o lingură rasă de mâncare specială pentru creșterea maimuțelor de mare.

Am mormăit.

— Asta înseamnă că acum trebuie să construiești un dozator-de-mâncare-specială-pentru-creșterea-maimuțelor-de-mare?

— Nu e nevoie de aşa ceva! Au venit la pachet cu o unealtă pentru distribuirea mâncării oficiale de creştere pentru maimuţele de mare, a zis Terry în timp ce cu o lingură de plastic presăra deasupra borcanului mâncare de creștere pentru maimuțele de mare.

Mâncarea a stârnit o frenezie a foamei. Cel puţin pentru una dintre maimuţe care a înotat direct către mâncare şi a aspirat-o pe toată înainte ca celelalte să mai apuce vreun pic.

— Ce apetit! s-a minunat Terry.

— Mai bine le mai dai puţin, am zis eu.

Terry a mai luat o măsură şi a presărat-o în borcan.

Şi de data asta, hrăpăreaţa maimuţă de mare a mâncat tot... Apoi a început să crească.

În câteva secunde, s-a dublat şi pe urmă s-a mai dublat încă o dată. Apoi, a înotat prin borcan şi le-a mâncat pe toate celelalte maimuţe de mare.

A crescut mai mare...

şi mai mare...

…și mai mare.

— Se face prea mare pentru borcan, a zis Terry.

— Ia un pahar de laborator! am zis eu. Un pahar foarte mare!

Terry a fugit și s-a întors cu cel mai mare pahar de laborator pe care-l aveam.

— În ăsta ar trebui să încapă, a spus el în timp ce răsturna maimuța de mare din borcan în noua ei casă.

Însă maimuța de mare continua să crească. În curând, n-a mai încăput în paharul cel mare, așa că am răsturnat-o într-o găleată. Dar s-a făcut repede prea mare și pentru ea.

— Degeaba! a zis Terry. Ne trebuie ceva și mai mare.

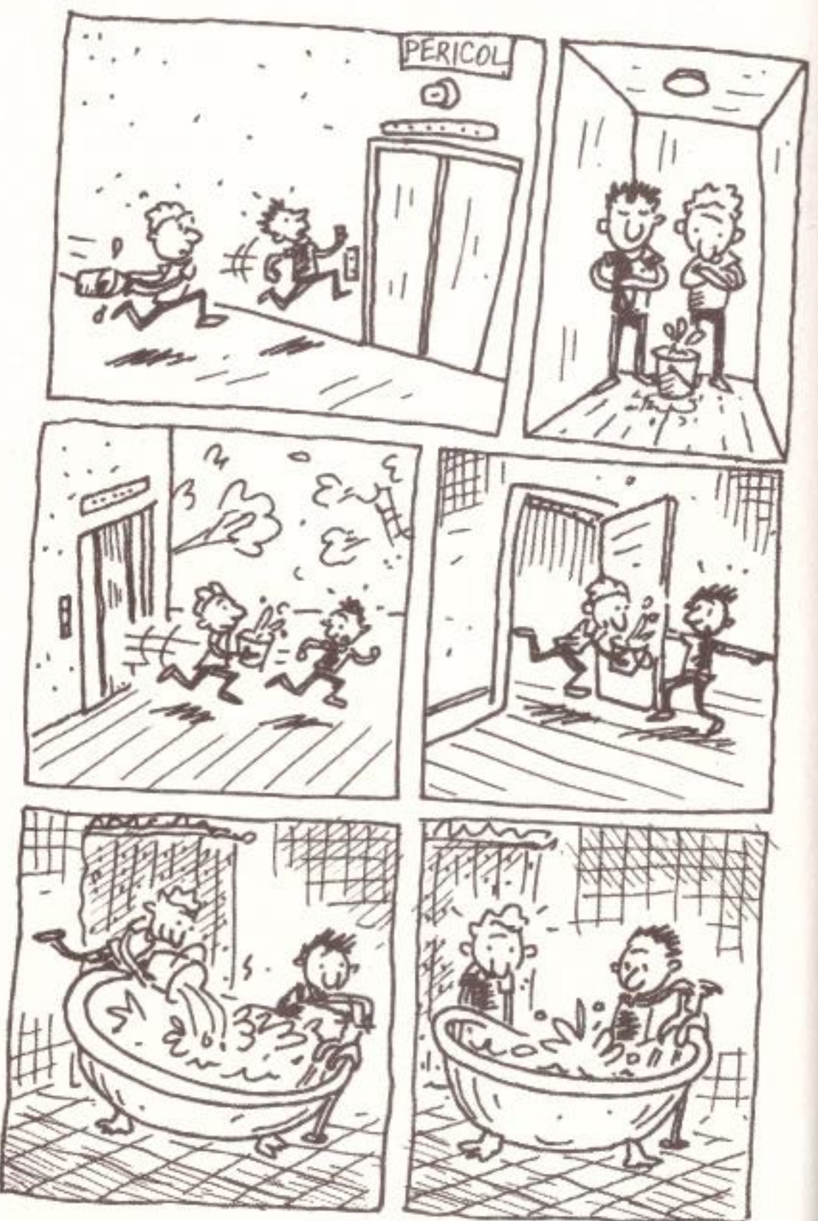
— Ce zici de cadă? am întrebat eu.

— Nu știam că avem cadă! a zis Terry.

— Da, am spus eu. Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta. E în baie.

— Nu știam că avem baie! a zis Terry.

— Tu ia găleata și vino după mine, am spus.

— Maimuța asta de mare arată tare *ciudat*! am zis eu când am reușit, în sfârșit, să o punem în cadă.

— Asta pentru că *nu* sunt o maimuță de mare, a zis maimuța de mare care arăta ciudat. Sunt o *sirenă*!

— O sirenă? a zis Terry gata parcă să izbucnească în plâns. Dar sirenele sunt pentru *fete*! Eu am comandat maimuțe de mare!

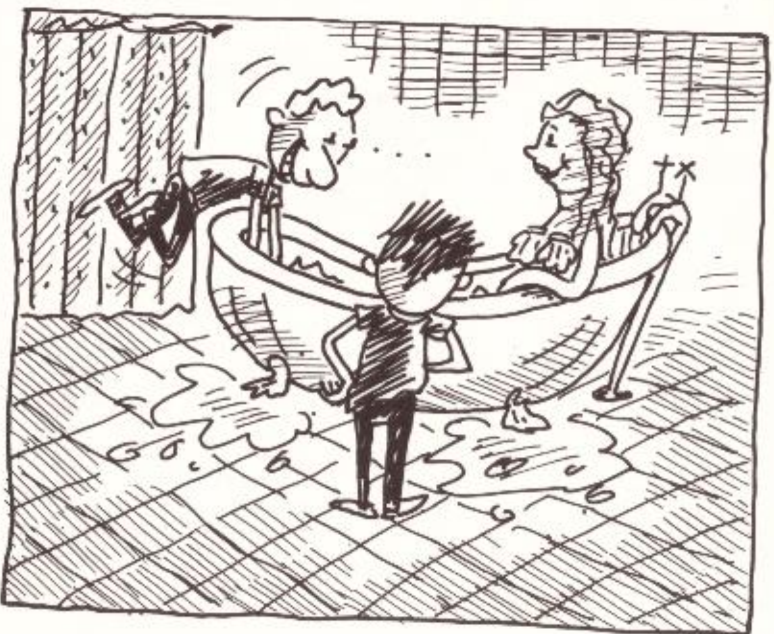
— Nu e vina mea, a zis sirena. Probabil că au încurcat ouăle la fabrică. Pe mine mă cheamă Sirenia, pe tine?

— Terry, a zis el.

— E un nume frumos pentru un siren, a zis Sirenia.

— Nu sunt siren, a zis Terry.

— A, așa am crezut, a spus Sirenia privindu-l lung pe Terry. Cu siguranță ești destul de arătos ca să fii siren.

Terry s-a înroșit și a chicotit.

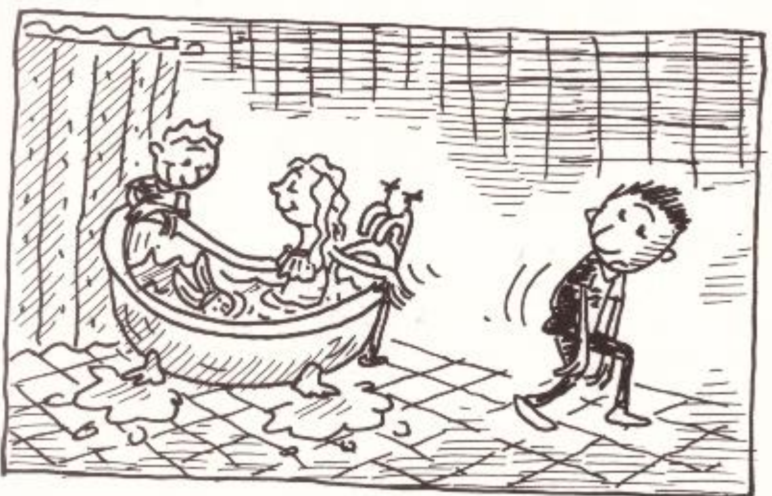
— Bună! Eu sunt Andy.

— A-ha, a zis Sirenia fără să-și ia ochii de la Terry.

— Și eu locuiesc aici, am spus.

— A-ha, a spus Sirenia. De ce nu te duci tu fuguța de aici, Andy? Eu și Terry am vrea să fim singuri.

— Da, a zis Terry visător.

— Și cum rămâne cu cartea noastră? am întrebat. De ea când ne ocupăm?

Dar degeaba.

Niciunul dintre ei nu mă asculta. Pur și simplu se priveau adânc în ochi. Să fiu sincer, era destul de stânjenitor.

Am ieşit din cameră şi am închis uşa. Dar chiar şi-aşa auzeam tot ce-şi spuneau.

—Eşti aşa de dulce, a spus Sirenia. Aş vrea să pot rămâne aici, cu tine.

— Şi poţi... nu-i aşa? a zis Terry.

— Din păcate, nu, a spus Sirenia. Nu pot să trăiesc într-o cadă pentru totdeauna.

— Avem o piscină! a zis Terry. E transparentă! Ai putea să trăieşti acolo!

— Dar trebuie să trăiesc în mare, a spus Sirenia. Acolo e locul meu.

— O, a făcut Terry trist.

— Ştiu! a zis Sirenia. De ce nu vii să stai cu mine? Am putea locui în castelul meu subacvatic cu treisprezece etaje!

— Ar fi drăguț, a zis Terry, dar eu nu sunt siren, nu pot să respir sub apă.

— Ar mai fi o modalitate, a zis Sirenia. Dacă un om și o sirenă se căsătoresc, omul *devine* siren... iar ca să ne căsătorim, nu trebuie decât să ne sărutăm.

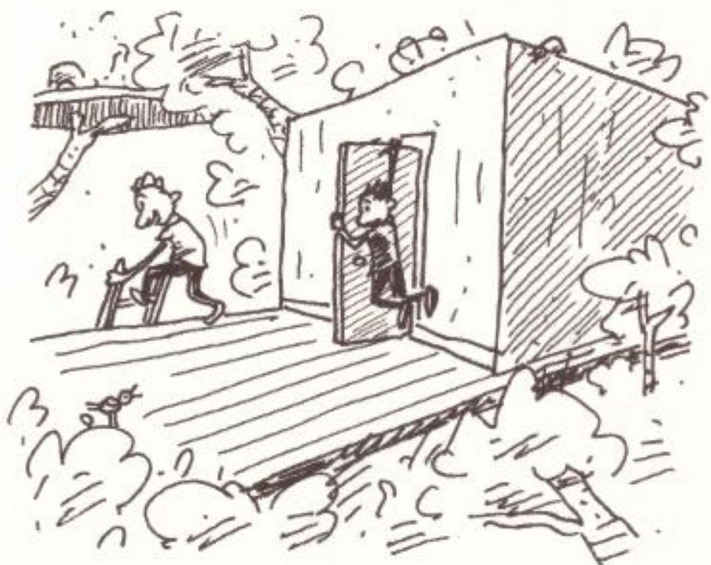
Ar fi trebuit să năvălesc peste ei și să pun capăt poveștii chiar atunci, dar nu voiam să știe că trăsesem cu urechea. În plus, era prea târziu. M-am cutremurat când am auzit sunetul inconfundabil al sărutului dintre un om și o sirenă.

— O, iubitule, a cântat Sirenia, sunt așa de fericită! Hai să plecăm pe dată!

— Bine, a zis Terry. Trebuie doar să-mi iau la revedere de la Andy.

— De acord, dar grăbește-te! a oftat Sirenia nerăbdătoare. Nu știu cât mai pot rezista în cadă.

M-am ascuns repede când Terry a ieșit din baie.

A coborât scara și a început să mă caute.

— Andy! a strigat el. Trebuie să vorbesc cu tine.

Tocmai voiam să cobor la el, când am auzit un bolborosit ciudat venind din baie. Părea că Sirenia se îneca, și chiar dacă nu-mi plăcea de ea cine știe ce, m-am gândit că tot ar trebui să intru, să văd dacă era în regulă. Dar exact când intram în baie, i-am surprins imaginea în oglindă. Și ce-am văzut nu era deloc în regulă. De fapt, era *total greșit*. Foarte, foarte greșit!

Sirenia nu mai era Sirenia. *Era un monstru marin!*

Cum de eram așa de sigur că era un monstru marin?

Păi, în primul rând, avea pielea mâloasă, de monstru marin...

și tentacule mâloase, de monstru marin...

și o duhoare mâloasă, de monstru marin...

...dar, dincolo de toate astea, cred că indiciul esențial pentru mine a fost faptul că spunea: „Oglindă, oglinjoară, cine-i cel mai șiret *monstru marin* din țară?“

Știi cum e când vezi ceva atât de îngrozitor încât vrei să-ți întorci privirea, dar nu poți? Ei bine, ce vedeam eu era atât de îngrozitor încât a trebuit să scot camera video și să înregistrez!

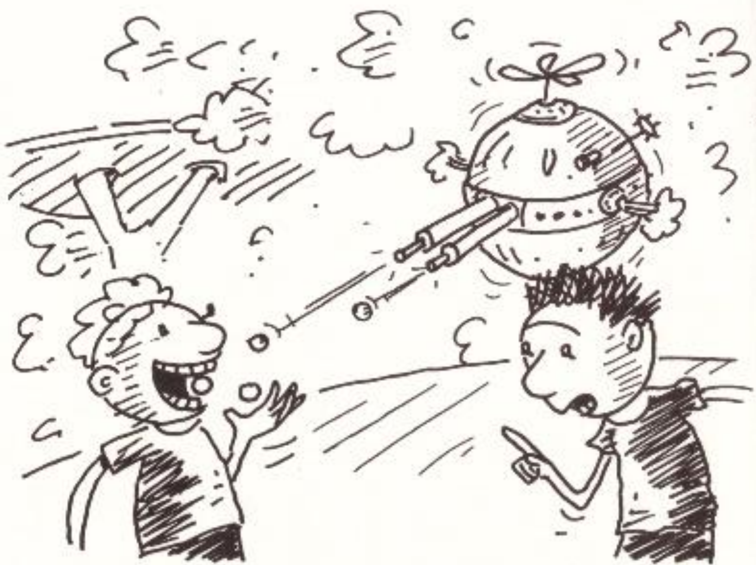

Şi astfel, monstrul a redevenit Sirenia şi a intrat înapoi în cadă.

Am oprit înregistrarea şi m-am dus să-l caut pe Terry.

Era jos, în bucătărie.

Aparatul de bezele îi arunca bezele în gură pe cât de repede putea el să le înghită.

— Ghici ce s-a întâmplat, Andy! a mormăit el cu gura plină.

— Păi, să vedem... tu și Sirenia v-ați căsătorit și vreți să plecați să trăiți într-un castel de nisip subacvatic cu treisprezece etaje?

Terry era uimit.

— De unde știi?

— Am auzit tot, am spus eu. Și nu doar asta: după ce-ai plecat, am descoperit că Sirenia nu e deloc sirenă... e un monstru marin!

— Minți! a zis Terry. Spui asta pentru că ești gelos!

— Ba nu! am zis eu. Uită-te!

Am apăsat *PLAY* pe camera video și i-am dat-o.

— Aaa! a zis Terry. Ce mă fac acum?

— Păi, în primul rând, i-am spus, cred că trebuie să te desparți de ea. Și asta cât mai curând.

— Sigur că da! a zis Terry. Dar dacă încearcă să mă mănânce?

— Calmează-te! am zis eu. Glumeam doar. Deocamdată nu e nevoie să faci nimic. Ea *nu știe* că *tu știi* că ea e un monstru marin.

— *O, ba știu!* s-a auzit o voce oribilă, gâlgâită, din spatele nostru.

Ne-am întors și am văzut-o pe Sirenia croindu-și drum prin bucătărie spre noi, lăsând dâre de mâzgă în urma ei.

— Pleacă! a zis Terry, încercând să se ascundă în spatele meu.

— Dar suntem căsătoriți, dragul meu, a zis ea, apropiindu-și fața oribilă de Terry.

— Nu mă săruta! a implorat el, cu ochii căscați de groază.

— Nu o să te *sărut*, a zis ea. O să te *mănânc*... și pe prietenul tău care trage cu urechea!

— Dar n-am vrut să trag cu urechea! am zis eu. Nu poți să-mi dai doar un avertisment... sau o mică penalizare... ceva?

— Cred că aș putea, a zis Sirenia, numai că mi-e *foarte* foame. După ce am stat închisă atâta vreme în pachetul ăla de maimuțe de mare, am un apetit *uriaș*!

Ne-am retras cu spatele din calea ei până când ne-am trezit lipiți de ușile liftului. Am pipăit, căutând disperat butonul ca să le deschid, în timp ce Sirenia aluneca tot mai aproape de noi.

În sfârşit l-am nimerit! Uşile s-au deschis, iar noi am căzut grămadă, pe spate, în lift.

În timp ce uşile se închideau, a răsunat urletul Sireniei.

— Fiuuu, a exclamat Terry, mă bucur că s-a terminat!

— Glumeşti? am zis eu în timp ce coboram spre laborator. Asta a fost numai prima rundă!

— Şi ce ne facem acum?

— Păi, s-ar putea să fie o întrebare stupidă, dar amplificatorul de banane merge şi în sens invers?

— Vrei să zici, ca un *diminuator* de banane? Sigur că da. Trebuie doar să inversez polaritatea... Dar cum ne vor ajuta bananele micşorate să luptăm cu monstrul marin?

— Nu asta vreau, am explicat eu în vreme ce uşile liftului se deschideau. N-o să ne *luptăm* cu monstrul marin. O să-l micşorăm. Dar va trebui să lucrezi repede pentru că soţia ta va ajunge aici cât ai clipi.

— Nu-mi aminti! a zis Terry, repezindu-se la amplificator.

Am ascultat zgomotul pe care-l făcea liftul în trunchiul copacului în timp ce revenea la etajul principal. Era clar că Sirenia îl chemase şi că avea să ajungă la noi într-o clipită.

— Diminuatorul de monştri marini este gata de acţiune! a zis Terry.

— La ţanc! am spus eu.

Am stat cât am putut de aproape de lift.
Ușile s-au deschis și Sirenia s-a prelins în cameră.

— Ah, aici erați, a gâlgâit ea. Nu pot să cred că voi chiar ați sperat că o să scăpați de mine! Voi, oamenii, sunteți așa de naivi!

— Iar tu nu ești decât o maimuță de mare care a crescut exagerat! am luat-o eu în râs în timp ce mă retrăgeam în cealaltă parte a laboratorului, către diminuator, sperând că ea mă va urma.

— Nu sunt o *maimuță de mare*! a țipat ea înaintând lipicios spre mine. Sunt un monstru marin! Și pentru asta, o să te mănânc *pe tine* primul!

— Ba nu! am zis eu.

— Ba da! a zis ea și mi-a atins vârful nasului cu unul dintre tentaculele ei negre și puturoase.

— Ba chiar nu! am strigat eu, sărind într-o parte. Acum, Terry!

Terry a pornit diminuatorul și a lovit-o puternic cu raza acestuia.

Sirenia a răcnit furioasă când a început să se micșoreze sub ochii noștri.

— MĂ MICȘOREEEEEZ! a țipat ea devenind din ce în ce mai mică.

În curând, a ajuns la fel de mică – și de inofensivă – ca un jeleu. Stătea pe podea între noi, făcând scandal cu o voce subțire și ascuțită.

— A fost cea mai rea maimuță de mare pe care am văzut-o vreodată! a zis Terry. Mă gândesc serios s-o trimit înapoi la fabrică.

— O s-o trimitem înapoi, asta e sigur. Dar nu la fabrică, ci în mare, unde îi e locul. De fapt, o să mă ocup de asta chiar acum. Asta dacă nu preferi să te ocupi tu?

— Nu, nu cred că pot, a zis Terry.

— Bine, i-am spus.

Am apucat-o cu o pensetă, am aruncat-o în toaletă și am tras apa după ea.

De două ori. Nu voiam să risc deloc.

Când am ieşit, Terry îşi ştergea o lacrimă.

— Pot numai să-mi imaginez cât de trist trebuie să te simţi, am spus eu cuprinzându-l cu un braţ pe după umeri, dar încearcă să vezi partea frumoasă.

— Care e partea frumoasă?

— Acum ne putem întoarce la cartea noastră.

CAPITOLUL 8

BALONUL CEL MARE

Am urcat cu liftul până la etajul principal şi ne-am aşezat la masă.

— Bun, am zis, unde eram? A, da... „A fost odată ca niciodată". Ia să vedem... A fost odată ca niciodată un... un... un... Ajută-mă, Terry! A fost odată ca niciodată un... *ce*?

— Un orice, a oftat Terry. Nu-mi pasă. Nu pot să lucrez. Sunt prea trist. Știu că Sirenia era un monstru marin, dar chiar îmi plăcea de ea când era sirenă.

— Ce zici de o bezea? am întrebat eu. Te-ar ajuta? Chem aparatul aici.

— Mnu, a mormăit Terry. M-am săturat de bezele.

— Poate că doar ai nevoie de o schimbare, am spus eu. Ce zici de niște floricele de porumb?

Terry a ridicat din umeri.

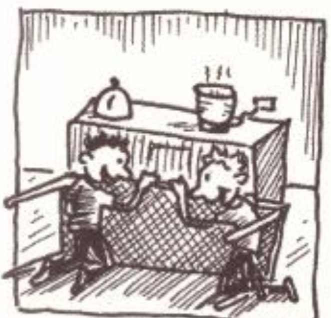
— Putem să le prăjim fără capac, am spus eu.

Terry a ridicat iarăși umeri.

— Bine.

Am umplut aparatul de floricele și l-am pornit.

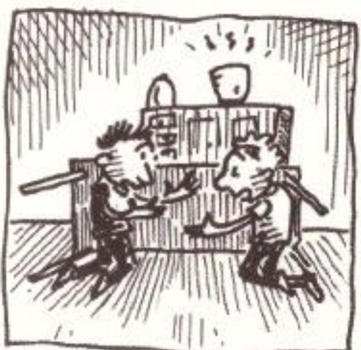

Am așteptat...

și am așteptat...

și am așteptat...

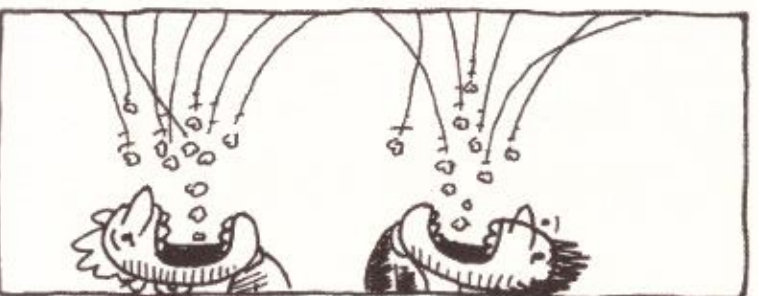
și chiar când credeam că nu mai aveau să pocnească niciodată, brusc... AU POCNIT!

Am alergat de colo-colo şi am prins în gură câte am putut, până când n-am mai fost în stare să mai mâncăm.

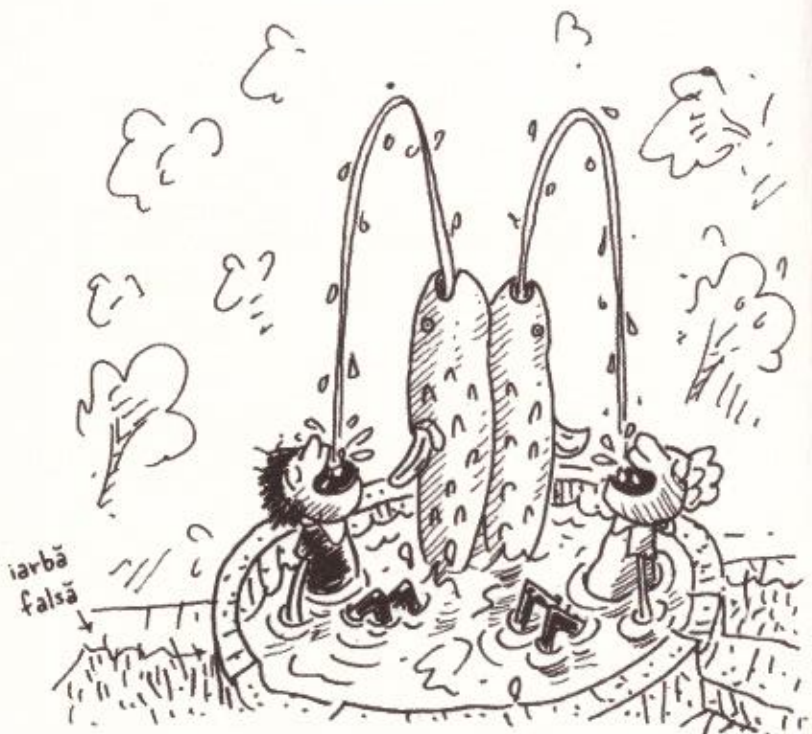

— Asta a fost o idee fantastică, Andy! a zis Terry. Dar acum mi-e tare sete.

— Se rezolvă cu o limonadă, am spus eu. Pornesc fântâna.

V-am zis că avem o fântână de limonadă? Ei bine, da, avem. Arată exact ca o fântână obișnuită, numai că în loc de apă are limonadă. Orice aromă vrei, numai să fie roșie, de portocale, de lămâie, de cola sau de tutti-frutti (adică toate aromele amestecate).

Am stat multă vreme în fântâna de limonadă. Iar când spun „multă vreme“, vreau să spun probabil mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Hopa, scuză-mă! a zis Terry, ducându-și mâna la gură.

Dar înainte să-l scuz, am râgâit și eu, mai tare decât el.

— Nu, scuză-mă tu pe mine, am spus.

Terry a râgâit din nou, de data asta și mai tare.

— Ei, pari să te simți mai bine, am zis eu.

— Mult mai bine, a zis Terry. Acum, nu-mi mai trebuie decât niște gumă de mestecat.

A ieșit din fântâna de limonadă, s-a dus la aparatul de gumă de mestecat, a desfășurat o fâșie lungă și și-a îndesat-o pe toată în gură.

— Mmm, ce bună e! a mormăit Terry în timp ce mesteca. Hei, am o idee trăsnet! Andy, ia uită-te!

Terry a mestecat și a râgâit...

a râgâit și a mestecat...

a suflat şi a râgâit...

a râgâit şi a suflat...

până când a format cel mai mare balon pe care l-am văzut vreodată. Balonul era aşa de mare încât nici nu-l mai vedeam pe Terry din cauza lui.

— Ajunge! am spus eu. Se face prea mare!

Dar Terry nu mă auzea. Şi asta pentru că balonul devenise atât de mare încât îl înconjurase complet! Terry se afla în interiorul propriului balon de gumă umflat cu gaze râgâite!

— Hei, ce amuzant e! a spus Terry plutind în balonul lui.

— Ai grijă! am spus eu.

— Ce s-ar putea întâmpla?

Și atunci s-a ridicat din ce în ce mai sus.

— AJUTOR! a strigat el.

— Nu-ți face griji! i-am strigat eu în timp ce se înălța tot mai mult, spre cer, departe de casa din copac. O să te salvez!

Am dat fuga spre cea mai apropiată liană și m-am agățat de ea, luându-mi avânt cât de departe am putut, ca să încerc să prind balonul. A fost o săritură bună, dar nu suficient de bună. Mâna mi s-a închis în gol, iar Terry a continuat să plutească departe, tot mai sus, spre cer.

Îmi rămânea un singur lucru de făcut. Am înșfăcat crosele de golf și am fugit sus, pe platforma de observare. M-am gândit că era momentul perfect să-mi exersez loviturile de golf... și, desigur, să încerc în același timp să sparg balonul lui Terry.

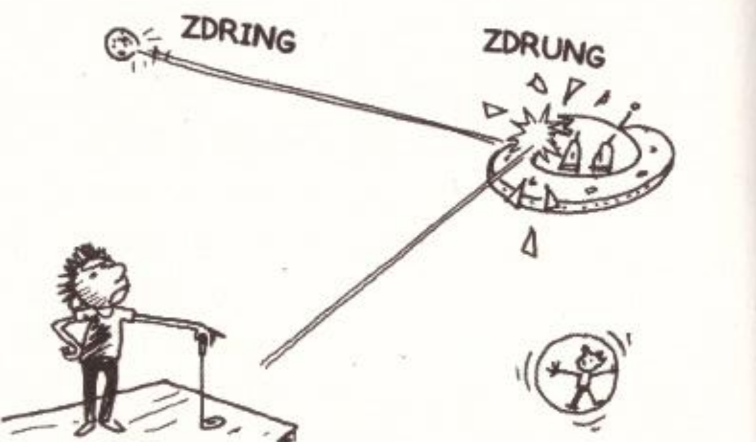
Am lovit cât de bine am putut, dar nu am avut deloc noroc la prima încercare...

nici la a doua...

nici măcar la a treia...

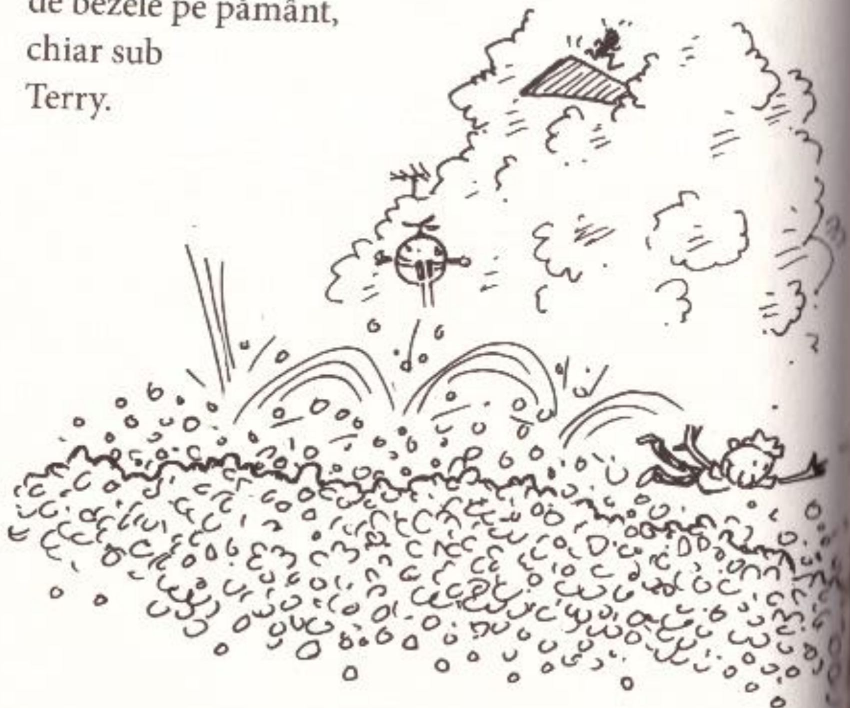

Dar a patra încercare a nimerit la fix!

Balonul s-a spart, ceea ce era și bine, și rău. Bine pentru că Terry nu mai era prins într-un balon plin cu aer râgâit, și rău pentru că acum se apropia vertiginos de pământ fără vreo parașută... sau măcar... o cască de protecție.

Din fericire, mașina de bezele părea să știe exact ce are de făcut. A început să arunce bezele cu viteză supersonică și, în câteva secunde, s-a format un morman imens de bezele pe pământ, chiar sub Terry.

El a aterizat exact în mijloc și a ricoșat de multe ori până să se oprească de tot. Părea destul de amuzant... chiar *foarte* amuzant.

L-am ajutat pe Terry să coboare de pe mormanul de bezele și i-am scuturat hainele.

— A fost cea mai tare distracție din viața mea! a zis el zâmbind cu gura până la urechi. Ar trebui să încerci și tu!

— Aș încerca, am zis eu, dar trebuie să scriem o carte, îți amintești?

— A, da, a zis Terry, am uitat.

Am urcat din nou cu liftul la platforma principală. De data asta, chiar eram puși pe treabă. Gata cu distracția!
Gata cu scuzele!
Gata cu pisicile zburătoare, atacurile bananelor uriașe, câinii lătrători, sirenele prefăcute, monștrii marini malefici, petrecerile cu floricele de porumb, îndopatul cu limonadă, baloanele de gumă umplute cu gaz râgâit sau trambulinele din bezele.
De-acum lucram la carte.

Ne-am așezat la masă.

— Așa, unde am rămas? am întrebat eu.

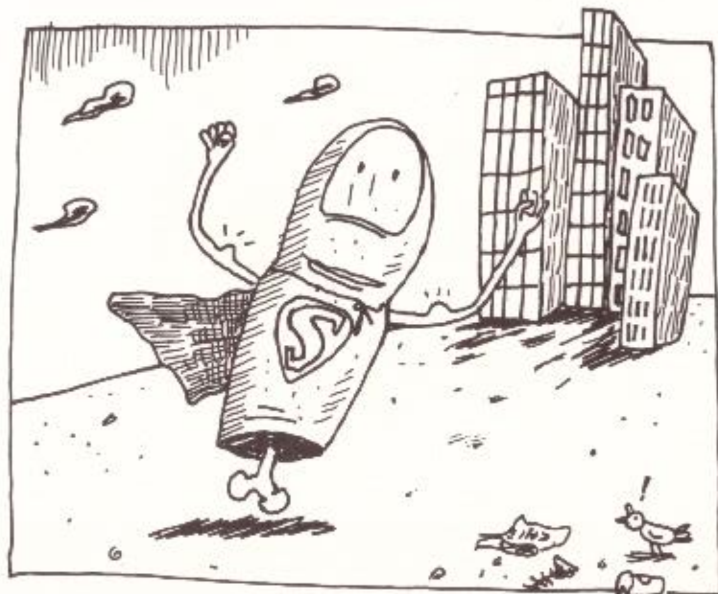
— La *A fost odată can niciodată*, cred, a zis Terry.

— Foarte amuzant, am spus eu. Ia să văd... A fost odată ca niciodată un... ce?

— Deget! a zis Terry.

— Deget? am întrebat eu.

— Da! a zis Terry. Ce-ar fi să combinăm începutul *tău* și desenul *meu*? Știi, cam așa:
„A fost odată ca niciodată un deget."
Dar hai să nu fie un deget obișnuit, să-l facem un *super* deget! Așa!

— Ce nebunie! am zis eu.

— Ah! a zis Terry, arătând dezamăgit.

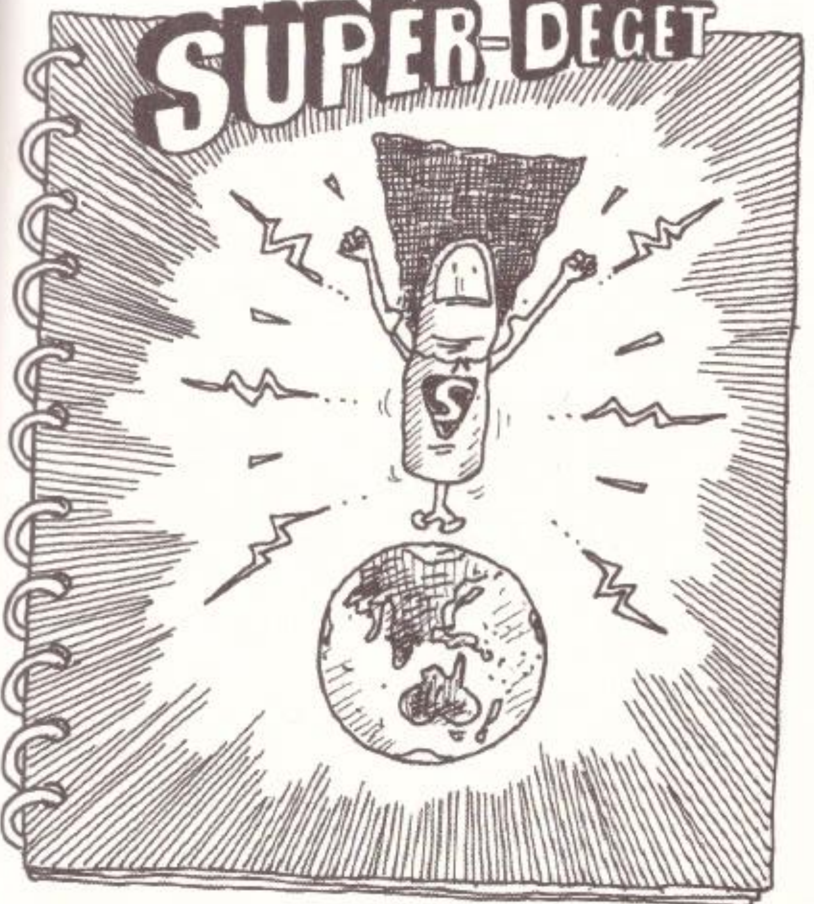
— E așa o nebunie că s-ar putea să meargă! am mai zis.

— Păi atunci, ce mai așteptăm? a spus Terry zâmbind fericit. Hai la treabă!

Și deci iată-ne: eu scriind, Terry desenând. Și a ieșit destul de bine, după cum puteți vedea.

CAPITOLUL 9

A FOST
ODATĂ
CAN
NICIODATĂ
UN
DEGET.

DAR NU ERA ORICE DEGET...
ERA UN
SUPER-DEGET

SUPER-DEGET I-A AJUTAT PE NEPUTINCIOȘI.

SUPER-DEGET I-A AJUTAT PE CEI RĂTĂCIȚI.

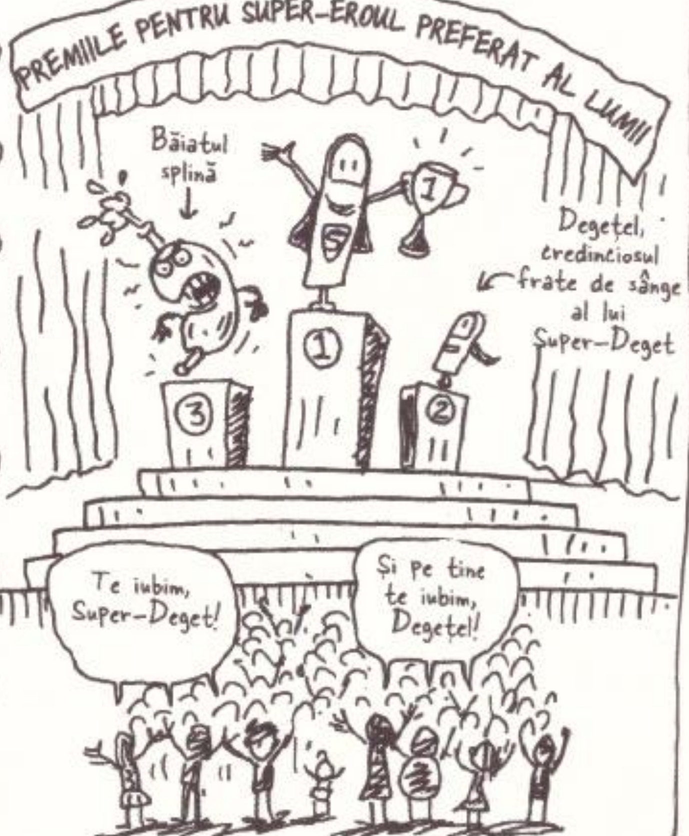
SUPER-DEGET I-A AJUTAT
CHIAR ȘI PE CEI CU NASUL ÎNFUNDAT.

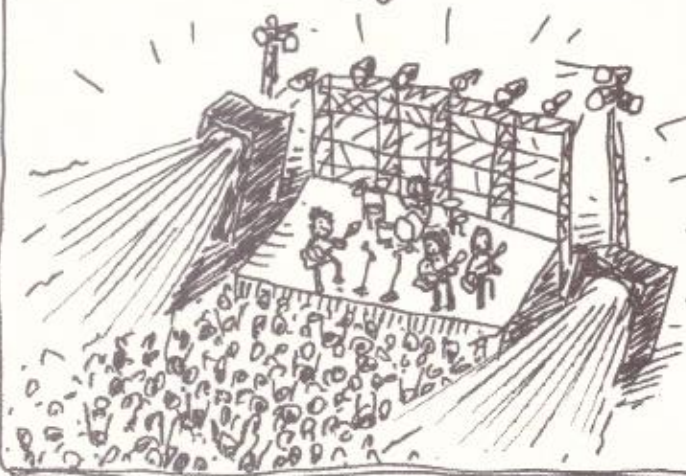

TOATĂ LUMEA ÎL IUBEA PE SUPER-DEGET!

ÎNTR-O ZI, SUPER-DEGET A IEȘIT SĂ CAUTE NOI PROBLEME CARE AVEAU NEVOIE DE UN DEGET DE AJUTOR, CÂND A AUZIT UN CONCERT ROCK ÎN AER LIBER.

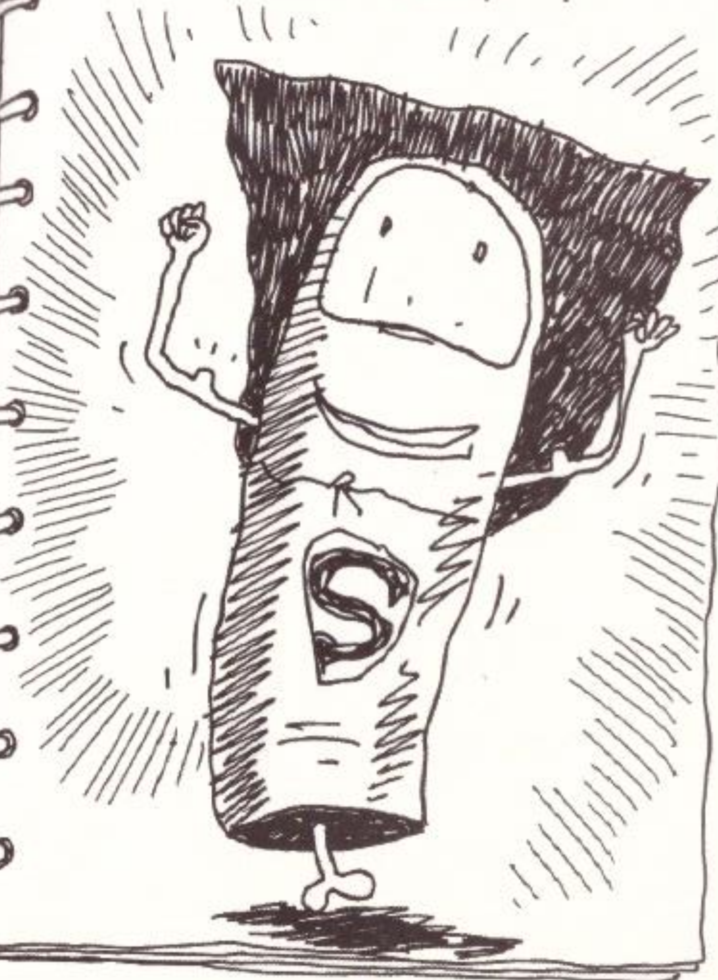

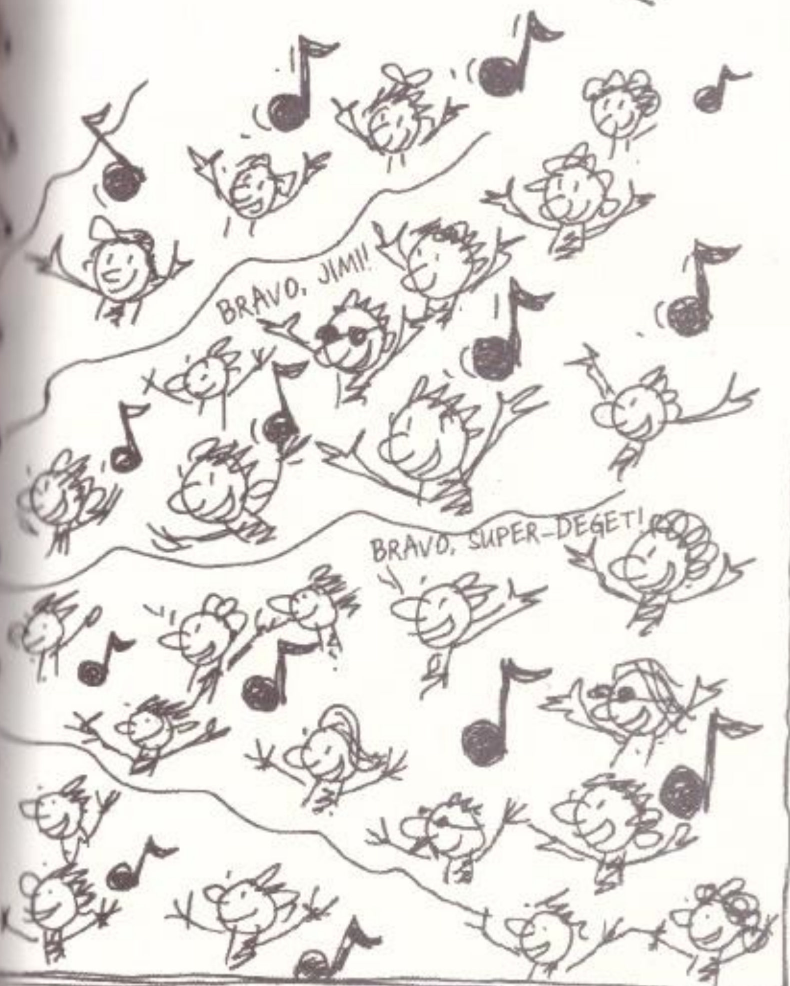

CÂND S-A APROPIAT SĂ SE UITE MAI BINE, SUPER-DEGET A VĂZUT CĂ PE SCENĂ SE AFLA CHITARISTUL LUI PREFERAT, JIMI HENDRIX.

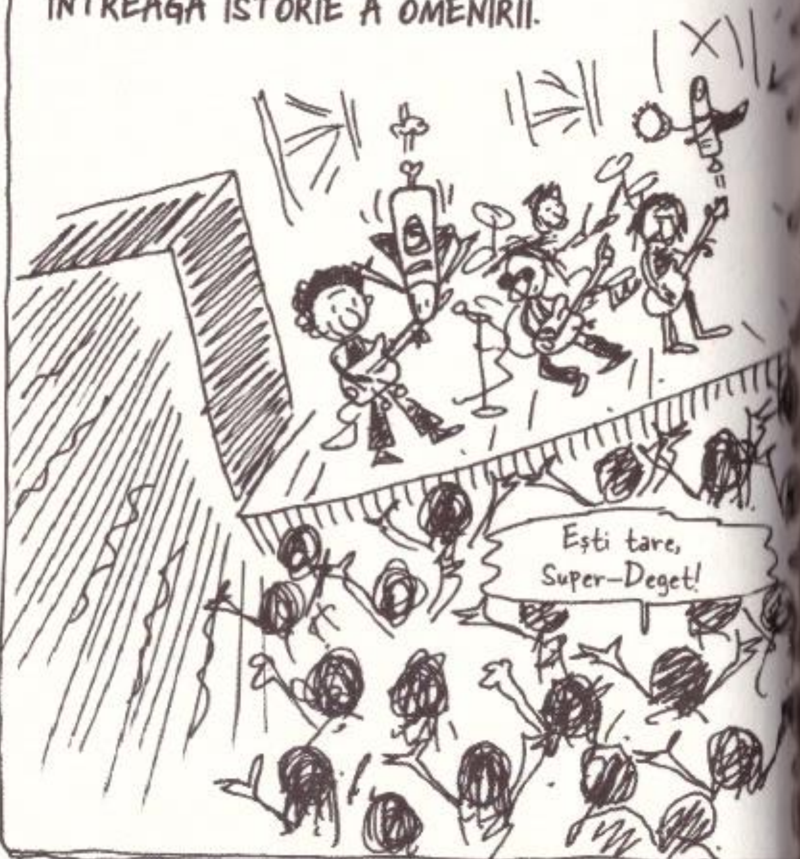

DAR ÎN TIMP CE AȘTEPTA, SUPER-DEGET ȘI-A DAT SEAMA CĂ JIMI HENDRIX AVEA NECAZURI. ÎNCEPUSE UN SOLO DE CHITARĂ CARE ERA ATÂT DE COMPLEX ÎNCÂT NU AVEA DESTULE DEGETE CA SĂ-L CÂNTE.
Dacă aș mai avea un deget, chiar aș duce soloul ăsta epic de chitară la extrem!

ASTA PARE O TREABĂ PENTRU
SUPER-DEGET!

SUPER-DEGET A ZBURAT PE SCENĂ
ȘI S-A ARUNCAT CU CAPUL ÎNAINTE
PE CLAVIATURA CHITAREI LUI JIMI.
POFTIM, JIMI! CRED CĂ ASTEA ERAU NOTELE PE CARE LE CĂUTAI!
Mulțumesc, Super-Deget! E o onoare să cânt cu tine!
PUBLICUL A FOST ÎN DELIR.
BRAVO, JIMI!
BRAVO, SUPER-DEGET!

PÂNĂ LA URMĂ, SUPER-DEGET ȘI JIMI AU IMPROVIZAT TOT RESTUL ZILEI, PÂNĂ TÂRZIU ÎN NOAPTE, ȘI TOATĂ LUMEA A FOST DE ACORD CĂ ACELA A FOST CEL MAI BUN CONCERT DIN ÎNTREAGA ISTORIE A OMENIRII.
Ești tare, Super-Deget!

DEGEȚEL, FIDELUL FRATE DE SÂNGE AL LUI SUPER-DEGET, LA TAMBURINĂ
Și tu la fel, Jimi!
Și tu la fel, Degețel!

CAPITOLUL 10

CĂSUȚA CU 13 ETAJE PENTRU MAIMUȚE

— Ei, ce părere ai? am întrebat.

— E extraordinară! a zis Terry. E cea mai bună poveste pe care am scris-o anul ăsta.

— E *singura* poveste pe care am scris-o anul ăsta, i-am amintit eu. Hai s-o scriem și pe următoarea!

Tocmai ne pregăteam să începem, când am auzit soneria de la intrare.

— Hei, Terry! a strigat Bill. Mai am un pachet pentru tine.

— O, super! a zis Terry. Probabil mi-au înlocuit maimuțele de mare.

— Înlocuit? am spus eu.

— Da, am sunat la firma de maimuțe de mare și le-am povestit ce s-a întâmplat. Au spus că vor trimite alte ouă. Le-a părut foarte rău.

— Lor le-a părut rău? Ție o să-ți pară rău dacă primești încă un monstru marin!

Dar Terry nu mă asculta. Deja se îndrepta spre ușa de la intrare.

Am așteptat o vreme, dar Terry nu s-a întors.

M-am gândit că probabil se dusese direct în laborator ca să se ocupe de noile maimuțe de mare.

Așa că am coborât să văd și, bineînțeles, l-am găsit acolo.

— Am reușit, a spus el cu borcanul ridicat, în lumină. Astea *chiar* sunt maimuțe de mare.

— Felicitări! am zis eu. Ești fericit acum?

Terry a ridicat din umeri.

— Mnu, nu prea, a zis el. Până la urmă, maimuțele de mare nu sunt chiar așa de interesante.

— Nu contează, am spus eu. Hai înapoi la treabă!

În curând, stăteam din nou la masă, pregătiți să începem următoarea poveste, când am auzit un zgomot puternic.

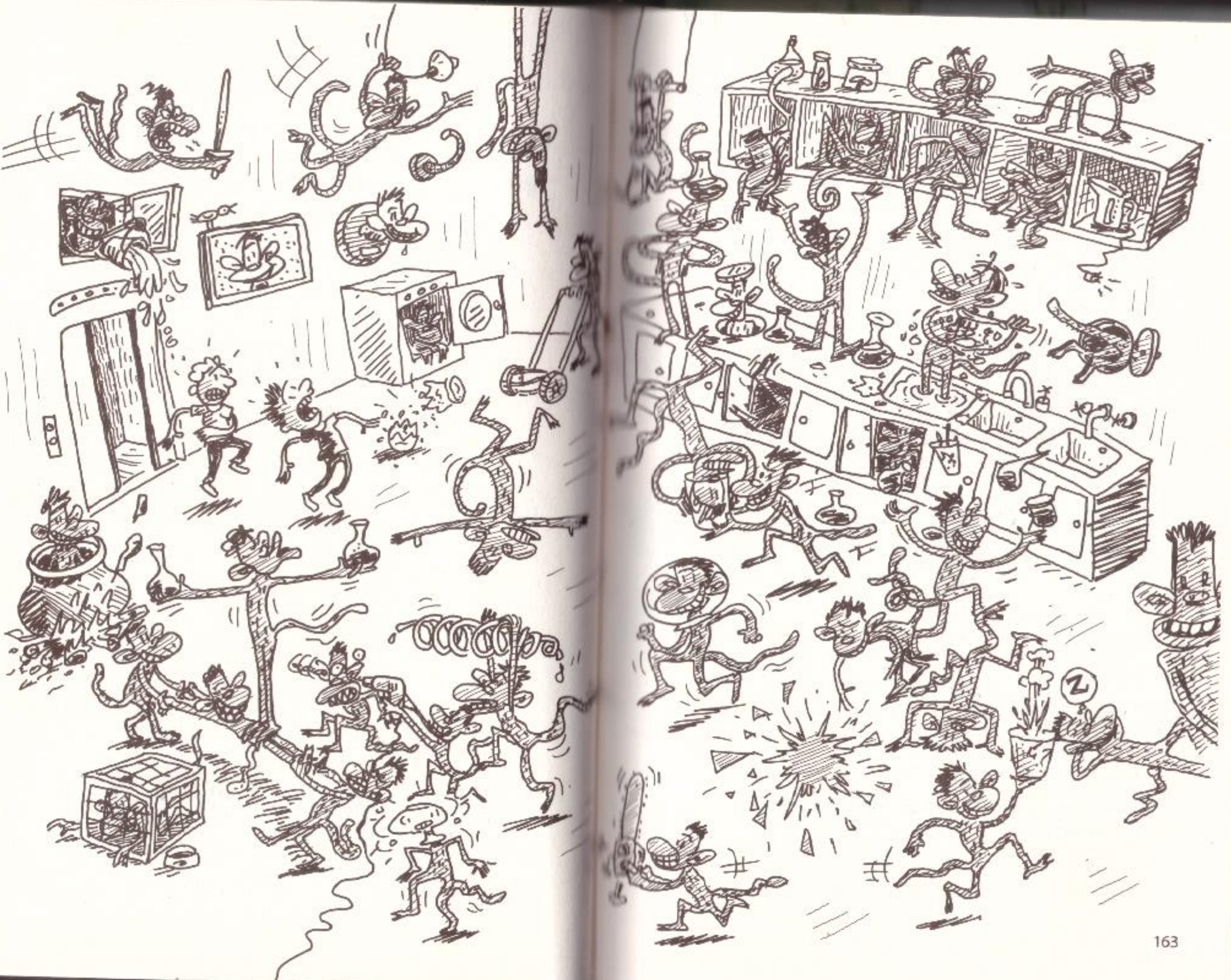
— Ce s-a auzit? a întrebat Terry.

— Nu știu, am zis eu. Dar parcă s-a auzit din laborator.

Am sărit amândoi în picioare și am alergat la lift.

Când s-au deschis ușile spre laborator, am fost întâmpinați de o scenă în care domnea un haos total. Locul era împânzit de maimuțe care distrugeau totul!

Se legănau şi săreau şi se alergau prin tot laboratorul. Era o gălăgie asurzitoare.

— O, nu! a zis Terry. Sper că maimuţele mele de mare n-au păţit nimic.

— *Astea* sunt maimuţele tale de mare, am strigat eu arătând spre borcanul gol de pe podea. Numai că nu sunt maimuţe de mare, sunt maimuţe-maimuţe! Firma aia proastă ţi-a trimis iar alte ouă decât trebuia!

— Dar eu nu pot să sufăr maimuţele! a zis Terry.

— Eu nici atât, am spus.

— Se urcă în lift! a zis Terry.

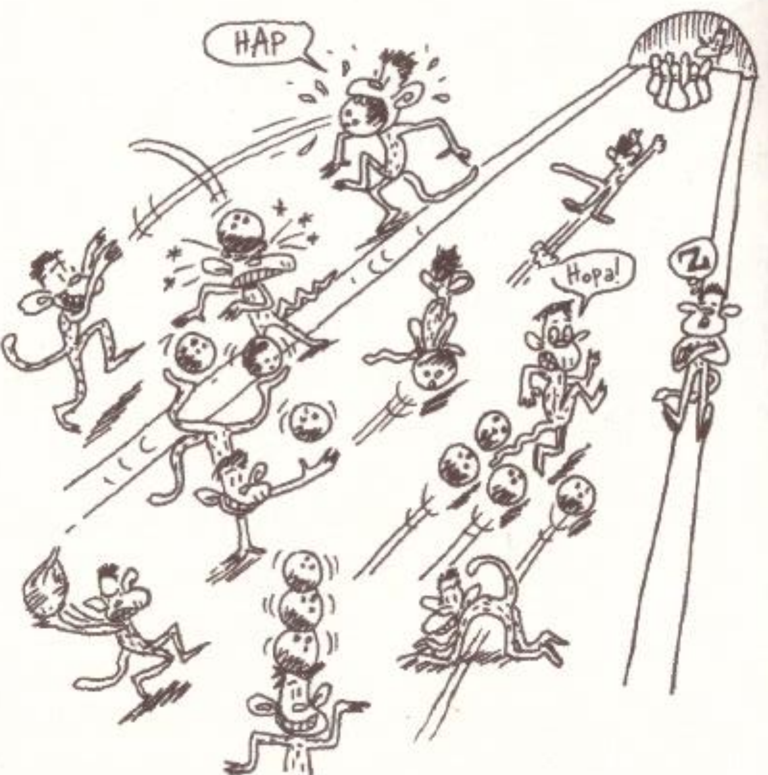
— Splendid! am spus eu. Acum vor distruge şi restul casei.

Am privit neputincioşi cum uşile s-au închis şi liftul a urcat prin trunchi înapoi la nivelul principal.

Până când din nou a coborât liftul şi ne-a dus şi pe noi sus, maimuţele au făcut o dezordine de nedescris la absolut fiecare etaj al căsuţei din copac.

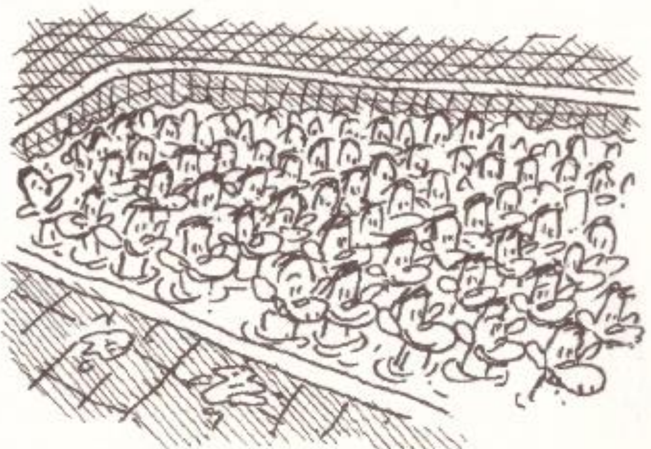
Erau maimuţe la popicărie!

Erau maimuţe în baie!

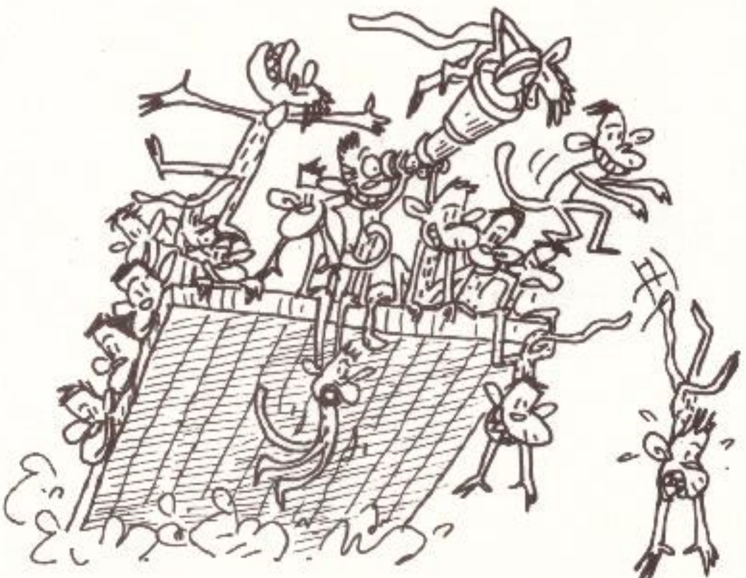
Erau maimuţe în piscină!

Erau maimuțe în bucătărie!

Erau maimuțe pe platforma de observare!

Erau maimuțe peste tot!

— Ai grijă! am strigat.

Câteva maimuțe călare pe mașina de bezele se îndreptau direct spre noi, lansând bezele înspre capetele noastre.

În același timp, un alt grup de maimuțe se îndreptau spre noi legănându-se pe o liană.

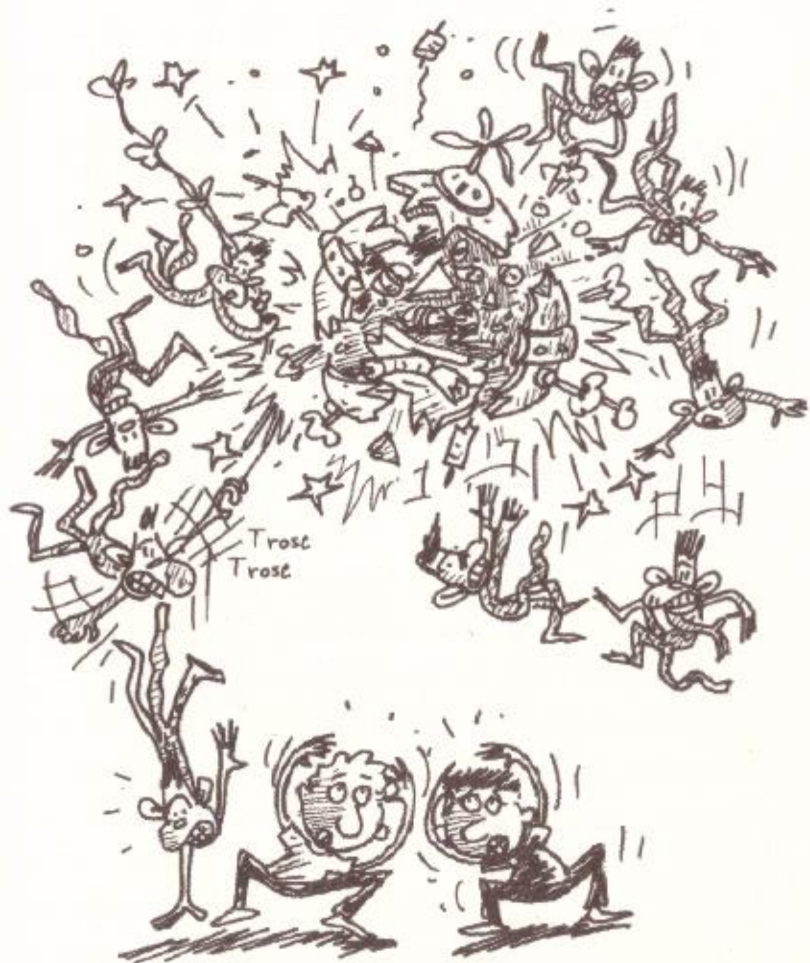
— Jos! am strigat.

Ne-am ghemuit amândoi.

Maimuțele de pe liană s-au ciocnit cu maimuțele de pe mașina de bezele.

Maimuțele, bezelele și bucăți din mașina de bezele s-au împrăștiat în toate direcțiile.

Dar nu păreau să fie deranjate absolut deloc de ciocnitură. S-au ridicat de pe unde căzuseră și au început să arunce în noi cu tot ce le cădea în lăbuțele murdare de maimuțe.

— Ce ne facem, Andy? a zis Terry.

— Nu mai comandăm maimuțe de mare, asta e sigur! i-am răspuns.

— Da, dar până atunci, m-a întrebat el.

— Le lovim cu banana uriașă? am sugerat eu. E chiar acolo.

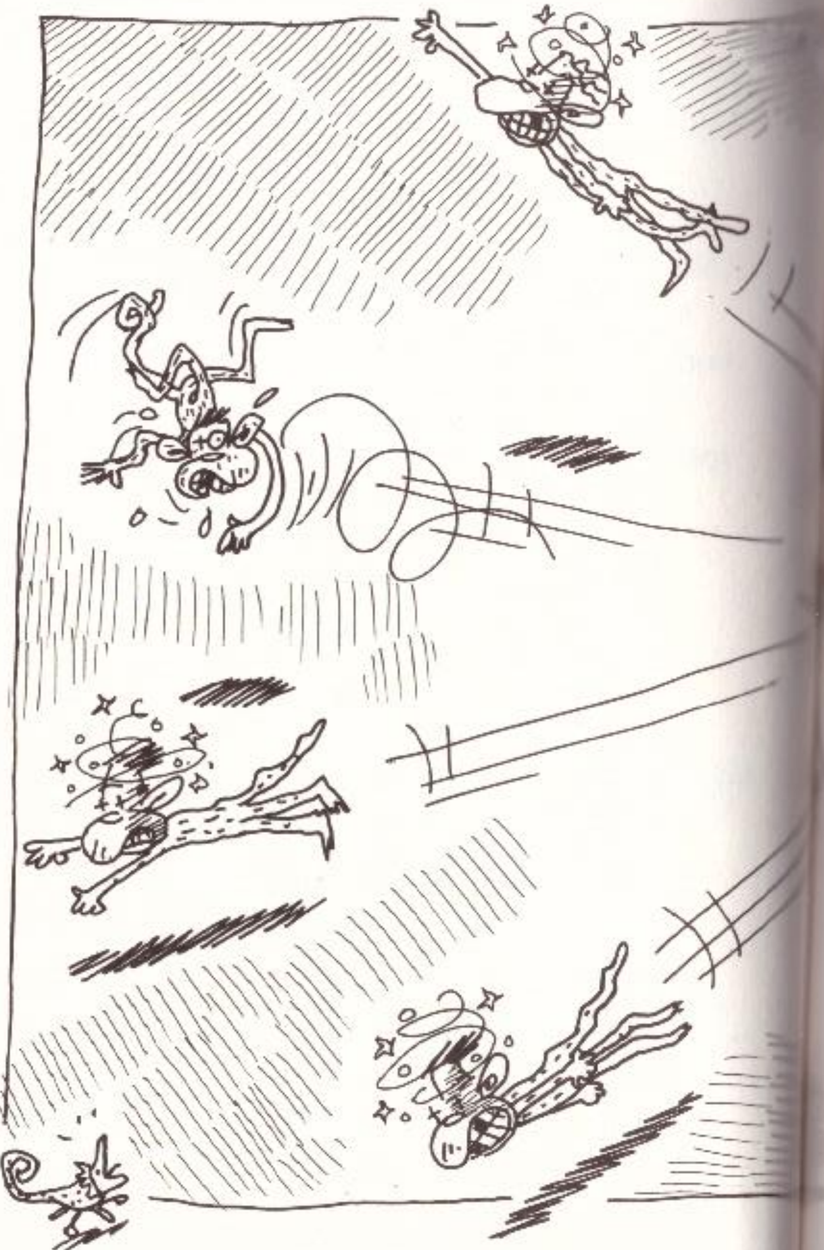
Am făcut semn spre banana care zăcea pe podea, lângă Terry.

— Dar ai spus că două rele nu fac una bună, a spus Terry.

— Ba fac, dacă e vorba de maimuțe, am răspuns eu.

Terry a înhățat banana uriașă și, ținând-o ca pe o bâtă de baseball, a început să lovească bezelele, stilourile, creioanele, radierele, pensulele, acuarelele și caca de maimuță care zburau înspre noi, trimițându-le înapoi. Pe urmă a început să lovească maimuțele, azvârlindu-le jos din copac.

Dar atunci s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Oricât de repede arunca Terry maimuțele din copac, ele se cățărau înapoi la fel de repede. Însă nu ca să-și continue țopăiala turbată, ci pur și simplu ca să stea și să se uite la el. Mai exact, să se uite la banana uriașă. Pe măsură ce Terry o agita, tot mai multe maimuțe veneau și se așezau în fața lui.

— De ce stau așa acolo? a întrebat Terry.

— Se pare că le place mult banana, am răspuns. Continuă să o miști încet, dintr-o parte în alta... cred că le hipnotizezi.

Într-adevăr, în scurt timp, toată turma de maimuțe era sub vraja bananei uriașe.

— Acum ce fac? a întrebat el.

— Condu-le spre vârful copacului, am spus, și pune-le în catapulta uriașă.

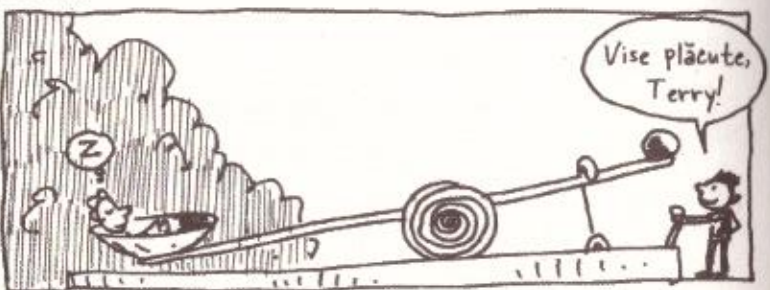
— Logic! Cum de nu m-am gândit la asta?

— De fapt, te-ai gândit, i-am amintit eu.

La început, Terry gândise catapulta ca sistem de aruncare a gunoiului, dar fuseserăm nevoiți să nu o mai folosim în acest scop pentru că primiserăm prea multe reclamații de la vecini.

O vreme, am folosit-o pentru a ne face farse unul altuia.

Dar în ultima vreme o folosim mai mult ca să scăpăm de musafirii nepoftiți... în cazul de față, de maimuțe!

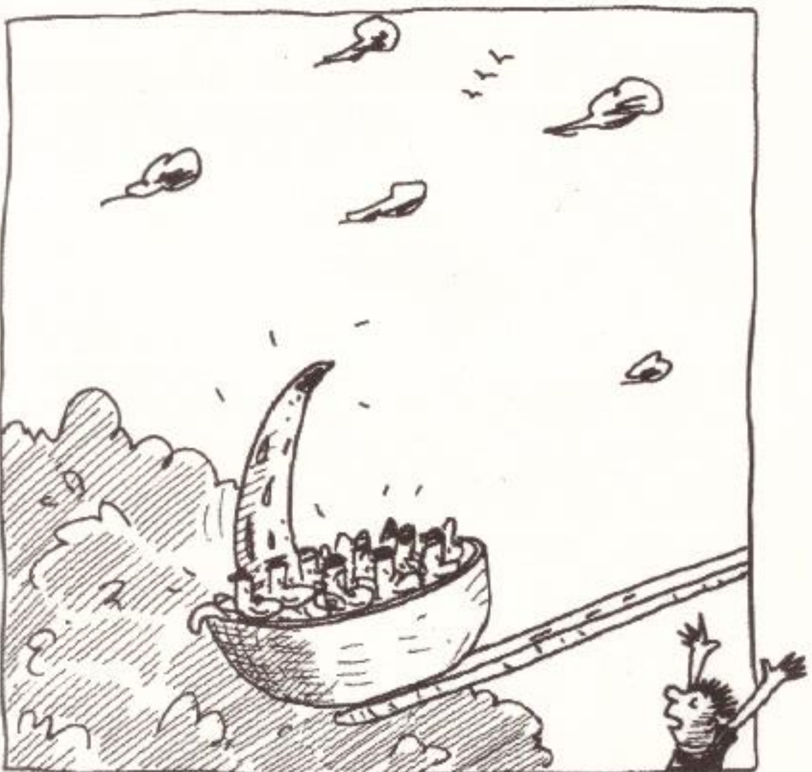

L-am urmat pe Terry în vârful copacului, unde condusese maimuțele, și l-am ajutat să le îmbarce în catapultă.

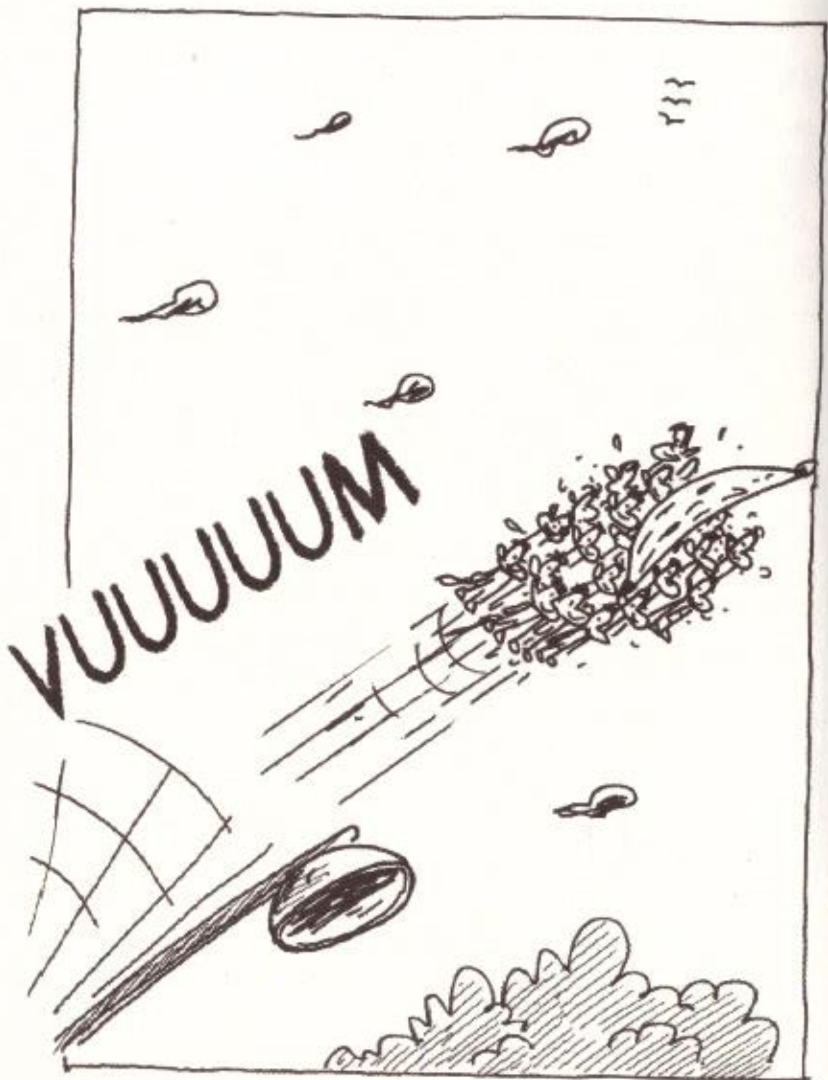
— Cred că ar fi bine să încarci și banana uriașă cu ele, am zis eu, că să nu se întoarcă după ea.

— Gata, a zis Terry, legând banana de maimuțele hipnotizate.

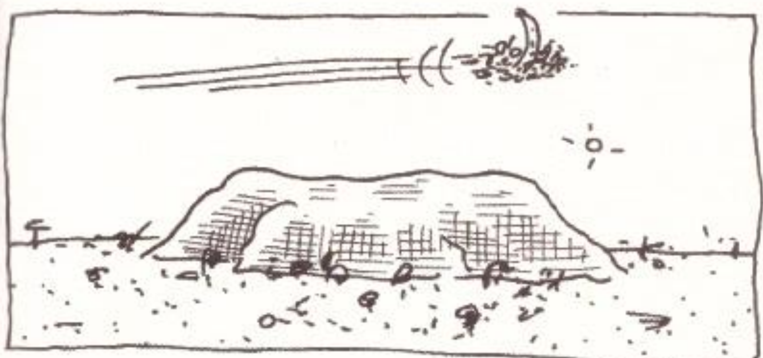
— Bine, am spus eu. Pregătește-te pentru lansare!

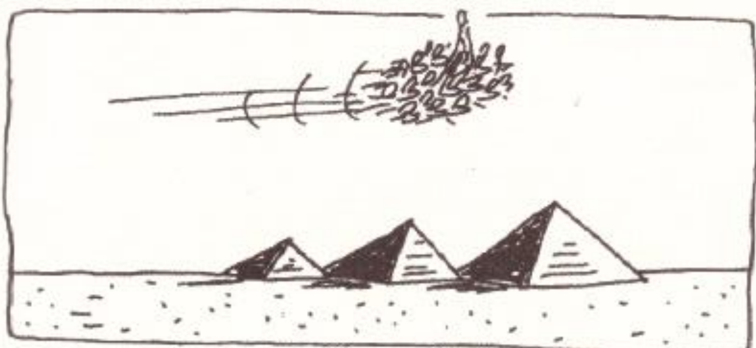
Brațul enorm al catapultei a aruncat maimuțele și banana sus,

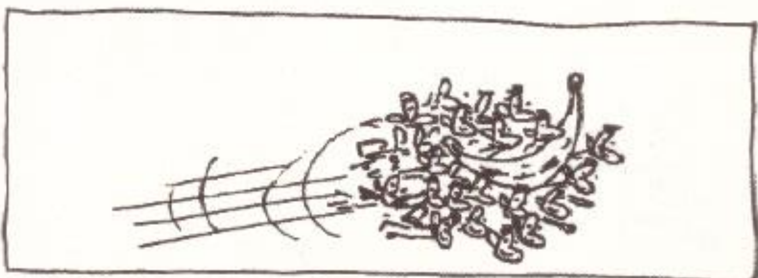
sus,

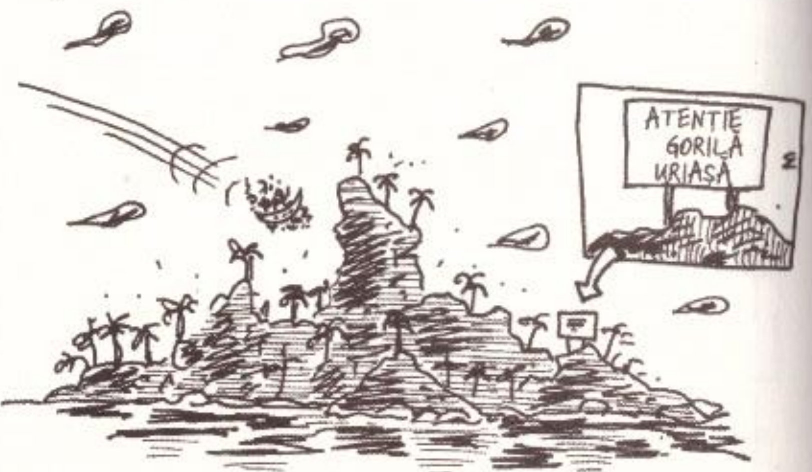
sus în aer și departe,

departe,

departe de tot.

— Am reușit! a zis Terry.

— Da, am zis eu. Acum putem să ne întoarcem ca să ne terminăm cartea.

CAPITOLUL 11

GORILA URIAȘĂ

Dar înainte să ne întoarcem ca să ne terminăm cartea, a trebuit să adunăm mizeria pe care o făcuseră maimuțele.

În cele din urmă, după o mie de milioane de bilioane de trilioane de ani, am reușit să punem totul în ordine și am fost gata să ne apucăm din nou de treabă.

Tocmai terminasem de scris „A mai fost odată can niciodată" și Terry tocmai îmi atrăsese atenția că iar scrisesem „ca" greșit, când a început să se clatine masa.

— Nu mai mișca masa! am spus.

— Nu mișc masa, a zis Terry. Credeam că *tu* miști masa.

— Nu eu mișc masa, am zis în timp ce copacul se clătina.

— Nu mai clătina copacul! a zis Terry.

— Nu clatin copacul, am zis eu. Credeam că *tu* clatini copacul.

— Nu eu, a zis Terry. Cred că gorila aia imensă de jos.

— Dar de ce ne-ar scutura copacul o gorilă uriașă? am întrebat eu.

— Habar n-am, a zis Terry. Doar nu e un bananier.

— Bineînțeles! am zis. Asta e! Pentru gorilă e un bananier... un *bananier uriaș*!

— Ha? a exclamat Terry.

— Nu e evident? am spus. Probabil că banana uriașă pe care am catapultat-o a aterizat pe vreo insulă tropicală îndepărtată...

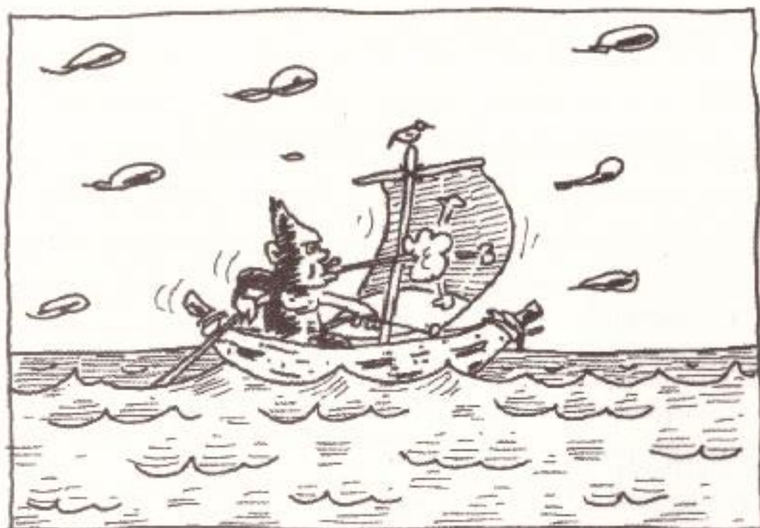

unde trăia gorila uriașă...

care a găsit banana uriașă și a mâncat-o...

și i-a plăcut atât de mult încât și-a făcut o barcă din coaja bananei uriașe...

și și-a folosit nările uriașe ca să găsească mirosul bananei uriașe tocmai până aici.

Iar acum ne scutură copacul, crezând – în mod greșit – că este un *bananier uriaș*.

— Pare *un pic* exagerată povestea asta, a spus Terry. Atâta efort pentru o banană?

— O banană *uriașă*, i-am amintit eu. Cu mai multă aromă de banană uriașă.

Chiar atunci am auzit urletul inconfundabil al unei gorile uriașe care traversase oceanul într-o barcă făcută din coaja unei banane uriașe ca să caute alte banane uriașe.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus Terry. Cu siguranță ar explica de ce e aici și ne scutură copacul. Ce ne facem?

— O să-i dăm mai multe banane, bineînțeles! am spus eu.

— Nu putem! a spus Terry. Maimuțele au stricat amplificatorul de banane.

— Nu poți să-l repari?

— Poate, dar ar dura prea mult! a zis Terry. L-au dezmembrat cu totul!

— Ei, ceva tot trebuie să facem! am zis eu. Înainte să scuture copacul atât de tare încât căsuța noastră să se facă țăndări!

— BANANĂ! a scos gorila uriașă un răget. BANANĂ!

— Nu sunt banane aici, a strigat Terry. Adică, a fost una, dar nu mai e.

— BANANĂ! răgea gorila drept răspuns.

— Degeaba! am zis eu. În afară de „banană“, nu cred că mai știe altceva.

Și atunci, chiar când credeam că ziua noastră nu putea să devină și mai ciudată, în fața ușii de la intrare a tras o limuzină albă, lungă, din care a ieșit un șofer într-o uniformă elegantă și a sunat la ușă.

— Suntem aici, sus! am strigat eu la el.

— Care dintre voi e Terry? a întrebat.

— Eu! a zis Terry.

— Păi, a zis șoferul, am plăcerea să te anunț că ai câștigat premiul întâi la concursul de desen Câinele Ham-Ham, cu desenul tău „Ham-Ham la plajă".

— Uau, ce interesant! Care e premiul?

— Vei avea ocazia să-l întâlnești pe Ham-Ham, a zis șoferul.

— Când? a întrebat Terry.

— Chiar acum, a zis șoferul deschizând ușa din spate a limuzinei.

— Ce tare! a exclamat Terry. Ham-Ham e aici! Nu numai că o să-l cunosc, dar poate ne va și salva – pe noi și căsuța din copac!

— Și cum anume o să facă asta? am întrebat eu.

— Lătrând, bineînțeles! a zis Terry.

Ca la un semnal, Ham-Ham a ieșit din limuzină și a început să latre la gorila uriașă.

A lătrat,

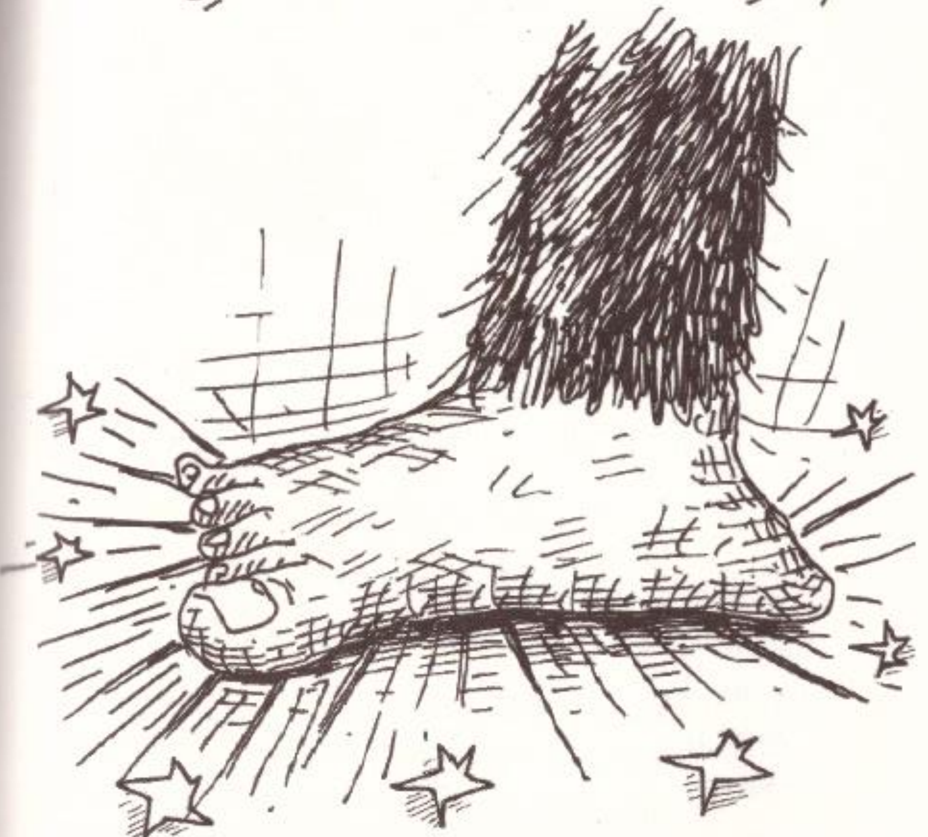
și a lătrat,

și a tot lătrat.

Apoi, gorila uriașă și-a ridicat unul dintre picioarele enorme și a călcat pe el.

Am privit cum șoferul l-a adunat pe Ham-Ham de pe jos și l-a dus în brațe la limuzină.

— Crezi că a pățit ceva? a întrebat Terry.

— Păi... încă latră, am zis eu.

— Nici măcar n-am apucat să-l cunosc de-adevăratelea, a oftat Terry.

Între timp, gorila se întorsese la scuturat copacul, de data asta chiar mai puternic decât înainte.

— Vai, nu! a zis Terry. Am încurcat-o! Nici măcar Ham-Ham nu a putut să ne salveze. Ce ne facem?

— Ia-ți la revedere de la căsuța din copac, am zis eu, și pregătește-te să te întorci la casa cu maimuțe. Fără căsuța din copac, nu vom avea unde să locuim și să scriem cărți.

— Urăsc maimuțele! a zis Terry. Și gorilele uriașe.

— Păi nu e decât vina ta, i-am spus. Dacă n-ai fi comandat maimuțe de mare și nu te-ai fi prostit cu bananele uriașe, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

Dar Terry nu mă băga în seamă.

Se uita în sus, la cer.

— Tu auzi asta? a întrebat el.

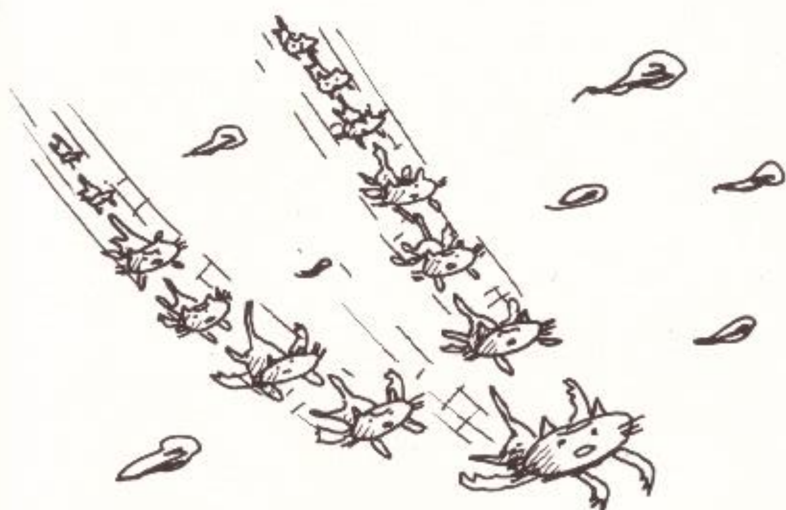
— Adică zgomotul făcut de gorila uriașă care distruge casa? am zis. Dap! Aud cât se poate de clar!

— Nu! a zis Terry. Sunetul unei pisici zburătoare. E Silky! S-a întors! Și nu e singură!

CAPITOLUL 12

ZIUA ÎN CARE NE-A SALVAT SILKY

M-am uitat în sus. Terry avea dreptate!

Pisici zburătoare!

Și erau o grămadă... Treisprezece, mai exact, cu Silky în frunte.

Zburau în formație, coborând repede spre noi, ca niște avioane de luptă.

— Minunat! am zis eu. Nu era destul o gorilă uriașă, acum suntem atacați și de un stol de pisici zburătoare!

— De unde știi că ne atacă? a întrebat Terry. Poate vor și ele banane uriașe?

— Pisicile nu mănâncă banane! Oricine știe asta. Și în plus, par nervoase, nu flămânde.

— Poate că vor să atace gorila, a zis Terry. Ia uite ce speriată e!

Terry avea dreptate. Gorila nu mai scutura copacul. Se holba la pisici, cu blana zbârlită. A scos un răget puternic, dar pisicile nu au dat niciun semn că ar fi îngrijorate. Era clar că făcuseră din gorilă ținta lor.

Ne-am pregătit pentru coliziunea dintre treisprezece pisici zburătoare și o gorilă uriașă.

Dar n-a avut loc.

Chiar în ultima clipă, pisicile s-au împărţit în două grupuri, au zburat pe lângă gorilă şi apoi s-au avântat din nou spre cer, formând deasupra noastră un cerc ameninţător.

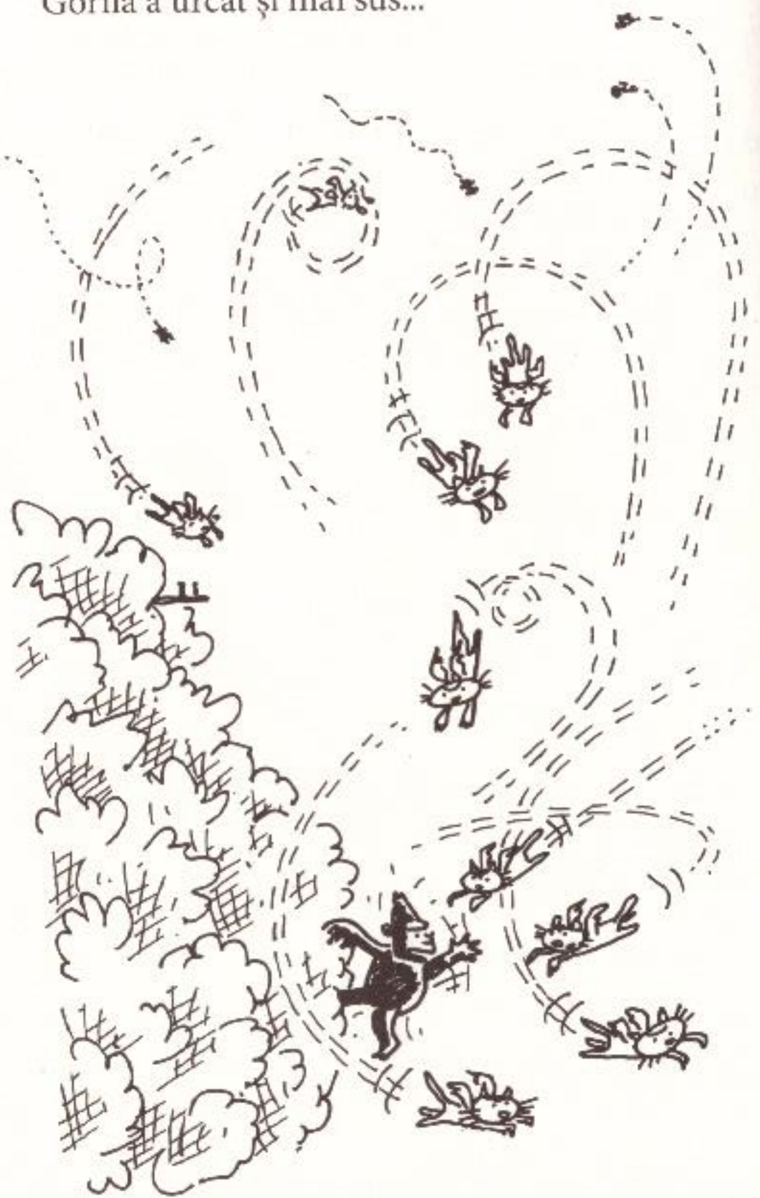
În momentul acela gorila a început să se caţere în copac.

— Nu sunt banane uriașe aici! a strigat Terry. Ți-am mai zis o dată!

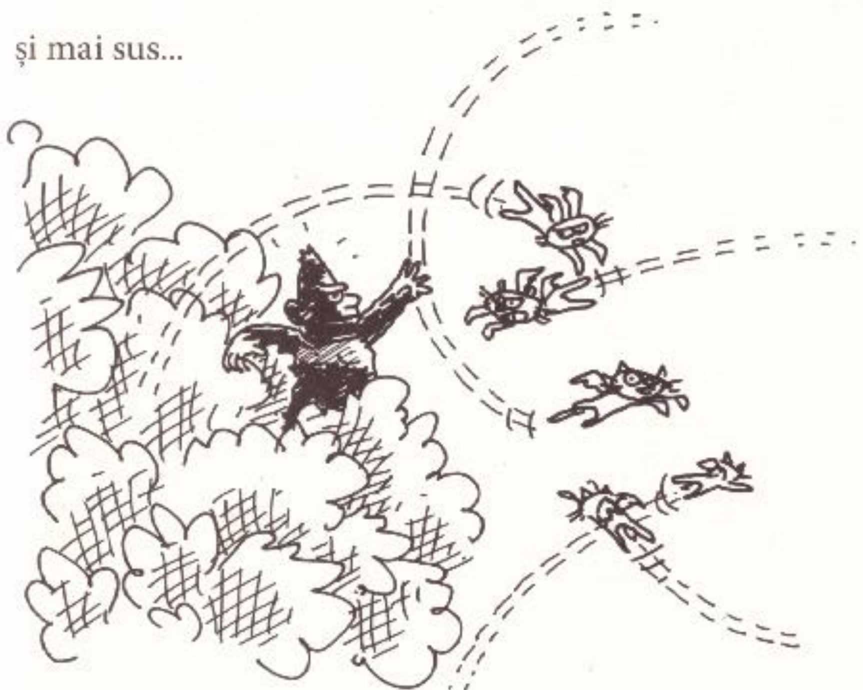
— Nu cred că o interesează bananele uriașe de data asta, am spus eu. Cred că-și caută o poziție mai bună din care să se bată cu pisicile.

Gorila a urcat şi mai sus...

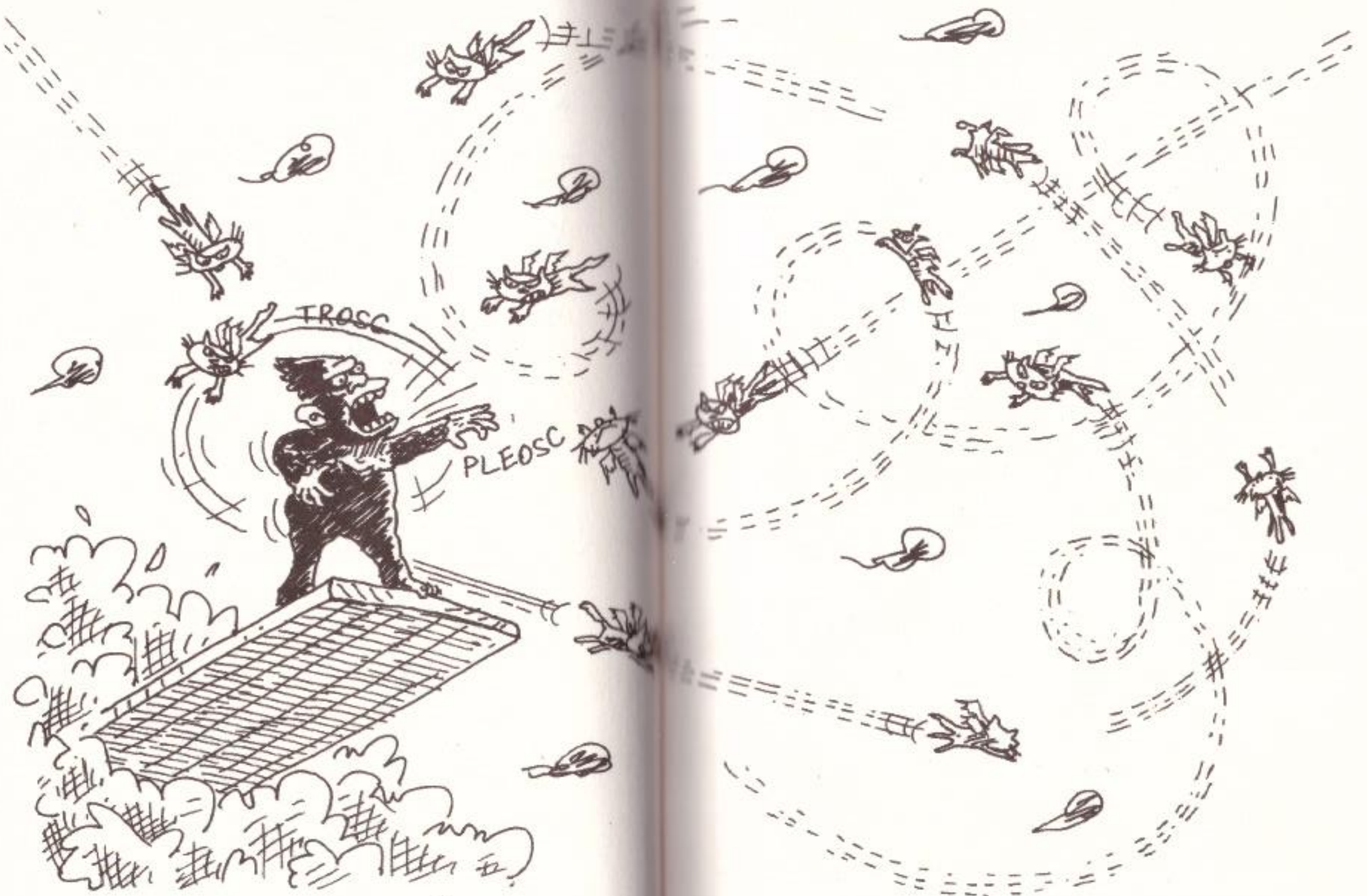

şi mai sus...

şi mai sus...

până când a ajuns în vârful copacului. S-a bătut peste pieptul enorm și a scos un urlet înspre pisicile zburătoare, care au continuat să o atace și să o chinuie.

Pisicile atacau în picaj.

iar gorila le pocnea.

Din când în când, gorila lovea pisicile atât de tare încât acestea se prăbușeau la pământ, dar de fiecare dată aterizau în picioare și se întorceau în luptă la fel de repede cum ieșiseră din ea.

În cele din urmă, gorila n-a mai făcut față celor treisprezece pisici feroce. Și-a pierdut echilibrul și a căzut din copac...

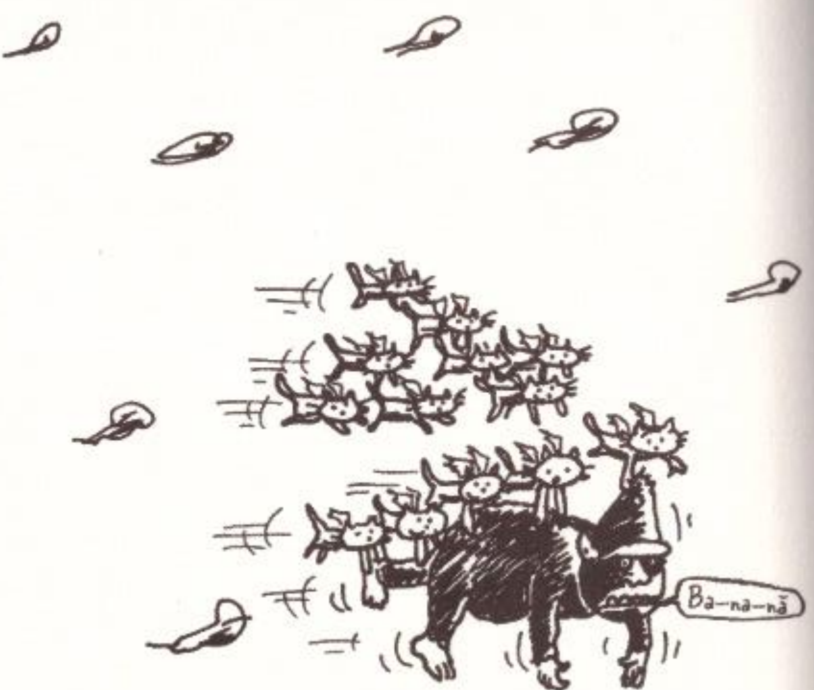

prăbușindu-se pe pământ cu o bufnitură amețitoare.

Dar pisicile zburătoare tot nu terminaseră cu gorila. Înainte ca aceasta să se ridice, pisicile s-au năpustit spre ea, și-au înfipt ghearele adânc în blana ei, au ridicat-o în aer și au dus-o de acolo.

Ba-na-nā

— Ei, se pare că Silky și prietenele ei ne-au salvat! a zis Terry. Dacă nu o transformam în pisică zburătoare, sigur căsuța din copac ar fi fost distrusă!

Tocmai voiam să-i atrag atenția că motivul pentru care căsuța din copac fusese în pericol era chiar el, cu maimuțele lui de mare și cu prostia aia de banană uriașă, dar chiar atunci s-a auzit soneria de la intrare.

— Ah, nu! Nu mai vreau maimuțe de mare! Terry, cum ai putut?

Dar Terry nu a răspuns. Plecase deja.

CAPITOLUL 13

SFÂRȘIT

Am fugit după Terry, hotărât să nu-l las să clocească alte ouă care ar putea să ne pună în pericol casa, ba chiar și viețile.

Numai că la ușă nu era Bill, poștașul. Era Jill! Gâfâia de parcă alergase tot drumul până la noi.

— Pe Silky am văzut-o zburând din casa voastră, ducând cu ea o gorilă uriașă? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Terry.

I-am dat un cot zdravăn.

— De fapt, voia să spună nu, am zis eu.

— Da, așa e, a spus Terry. Am vrut să spun nu.

Jill s-a încruntat.

— Sunt sigură că era Silky.

— Dar Silky nu e albă? am întrebat. Toate pisicile alea erau galbene. Și zburau. Silky poate să zboare? Nu ai menționat asta în afiș.

— Păi, *de obicei* nu zboară, a spus Jill, dar una dintre pisicile alea era Silky. Sunt sigură. Aș recunoaște-o oriunde. Iar voi doi știți ceva, se vede. Ați face bine să începeți să vorbiți, și repede!

— Îmi pare rău, am zis, dar n-a fost vina mea. Terry e vinovatul! A vopsit-o pe Silky în galben și a transformat-o în canar... Ă, de fapt, cred că în pisicanar... și pe urmă Silky a zburat. Îmi pare tare, tare rău!

— *Pisicanar?* a zis Jill încet. Terry a transformat-o pe Silky într-un *pisicanar*?

— Da, și ți-am zis, eu am *încercat* să-l opresc...

— Dar îmi pare așa de bine că n-ai reușit! a zis Jill.

— Ha? am zis eu. Nu ești supărată?

— Chiar deloc! a spus Jill. De fapt, e fantastic! Am tot vrut să-mi cumpăr un canar, dar mi-era teamă că Silky o să-l mănânce. Cu o pisică zburătoare, e ca și cum aș avea ce-i mai bun din amândouă animalele de companie. Mulțumesc, Terry!

— Cu plăcere! a zis Terry. Dacă vrei să-ți transform și alte animale, știi unde mă găsești.

— Mersi, a spus Jill. O să mă gândesc serios la asta. Până atunci, mai bine mă duc acasă să pun niște semințe de păsări pentru Silky și noile ei prietene.

După ce a plecat Jill, Terry și-a împreunat palmele.

— Ei, totul a ieșit bine până la urmă, nu-i așa?

— Cred că da, am zis eu, cu o mică excepție.

— Care?

TOT

NU

AM

SCRIS

CARTEA!

— Nu-i nevoie să țipi, Andy, a zis Terry. Relaxează-te! O să fie ok!

— În ce sens aș *putea* eu să mă relaxez și în ce sens ar *putea* să fie totul ok? Tot *nu* avem cartea și trebuie s-o predăm mâine. Cum o să reușim să inventăm toate poveștile la timp, ca să nu mai zic că trebuie și să le scriem și să le ilustrăm?

— Ușor! a zis Terry. Nu e nevoie să inventăm nimic. Tocmai am avut o zi *extrem* de interesantă. Tot ce trebuie să facem este să o povestim pe toată, să facem niște desene și gata cartea!

Știi, eu sunt mult mai deștept decât Terry, dar uneori am o senzație ciudată că, de fapt, el este mult mai deștept decât mine.

— Ce idee nebunească! am zis eu.

— O, a zis Terry dezamăgit.

— Atât de nebunească, am zis eu, încât s-ar putea să meargă!

— Și atunci ce mai așteptăm? a întrebat Terry. Hai să începem!

Și uite așa ne-am așezat la masă și am scris și am desenat...

și am desenat...

Am început să-i explic lui Terry că o pisică nu se transformă în canar pictând-o pur și simplu în galben, dar el a zis:

— Ba da, se poate. Uite!

Apoi a dus pisica în brațe până la marginea platformei.

— Nu! am strigat eu în timp ce Terry a ridicat pisica în aer... și i-a dat drumul.

Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Pisica nu a căzut. Din spatele ei au răsărit două aripi micuțe, apoi a ciripit și a zburat departe.

— Vezi? a zis Terry întorcându-se triumfător spre mine. Ți-am spus eu!

și am scris...

CAPITOLUL 3

PISICA DISPĂRUTĂ

Am urmărit cu privirea pisica... ăăă, canarul... de fapt, cred că vreau să zic pisicanarul... până când nu l-am mai zărit. După aceea, s-a auzit soneria de la intrare.

Era Jill, verișoara noastră. Ea locuiește în cealaltă parte a pădurii, într-o casă plină cu animale. Are doi câini, o capră, trei cai, patru peștișori aurii, o vacă, șase iepuri, doi porci de Guineea, o cămilă, un măgar și o pisică.

și am scris...

De îndată ce Jill a plecat, m-am întors spre Terry:

— Trebuie să găsim pisica aia, am zis eu.

— Vrei să zici canarul, a spus Terry.

— Mă rog! Trebuie s-o găsim!

Dar nici n-am apucat să începem căutările că a sunat videofonul. (Da, avem și așa ceva și e SDI!)

— Poate că e Silky! a zis Terry.

— Nu fi prostuț! am zis eu. Pisicile nu știu să folosească telefonul.

— Poate că știu, a zis Terry. Ai spus și că nu pot să se transforme în canari și te-ai înșelat!

DACĂ PISICILE AR PUTEA SĂ VORBEASCĂ LA TELEFON

CAPITOLUL 4

NASUL MARE ȘI ROȘU

Ne-am întors în fugă la etaj. Un nas mare și roșu a umplut tot ecranul videofonului. Ooi! Era domnul Nasos, editorul nostru. Și era furios. Mi-am dat seama pentru că nasul lui era și mai mare – și mai roșu – decât de obicei.

și am desenat...

— Nu, am zis eu, asta nu e banană. Asta e banană. Am înșfăcat banana uriașă pe care Terry o făcuse cu o zi în urmă și m-am repezit la el.

— Lasă jos banana uriașă, Andy, a zis Terry dându-se înapoi.

— O s-o las jos, am zis eu, când o să recunoști că sunt un desenator mai bun decât tine.

— Dar nu ești.

— Bine, am zis. În cazul ăsta, îmi pare rău să te informez că va trebui să te pocnesc în freză cu banana asta uriașă.

— Nu și dacă îți trag eu una mai întâi, a spus Terry, smulgându-mi banana din mâini și dându-mi una peste cap cu ea.

POC!!

Și atunci s-a făcut beznă.

și am desenat...

HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM

HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM HAM

SFÂRȘIT

și am scris...

Am stat cât am putut de aproape de ușă.

Ușile s-au deschis și Sirenia s-a prelins în cameră.

— Ah, aici erați, a gâlgâit ea. Nu pot să cred că voi chiar ați sperat că o să scăpați de mine! Vai, oamenii, sunteți așa de naivi!

— Iar tu nu ești decât o maimuță de mare care a crescut exagerat! am luat-o eu în râs în timp ce mă retrăgeam în cealaltă parte a laboratorului, către diminuator, sperând că ea mă va urma.

— Nu sunt o maimuță de mare! a țipat ea înaintând lipicios spre mine. Sunt un monstru marin! Și pentru asta, o să te mănânc pe tine primul!

— Ba nu! am zis eu.

— Ba da! a zis ea și mi-a atins vârful nasului cu unul dintre tentaculele ei negre și puturoase.

— Ba chiar nu! am strigat eu, sărind într-o parte. Acum, Terry!

Terry a pornit diminuatorul și a lovit-o puternic cu raza acestuia.

Sirenia a țâcnit furioasă când a început să se micșoreze sub ochii noștri.

și am desenat...

Terry a râgâit din nou, de data asta și mai tare
— Ei, pari să te simți mai bine, am zis eu.
— Mult mai bine, a zis Terry. Acum, nu-mi mai trebuie decât niște gumă de mestecat.
A ieșit din fântâna de limonadă, s-a dus la aparatul de gumă de mestecat, a desfășurat o fâșie lungă și și-a îndesat-o pe toată în gură.

— Mmm, ce bună e! a mormăit Terry în timp ce mestecă. Hei, am o idee trăsnet! Andy, ia uită-te!
Terry a mestecat și a râgâit...

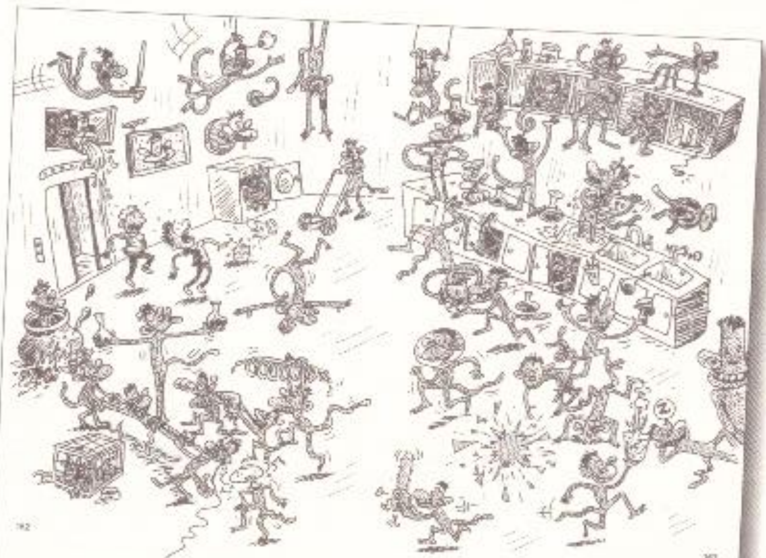

și am scris...

și am scris...

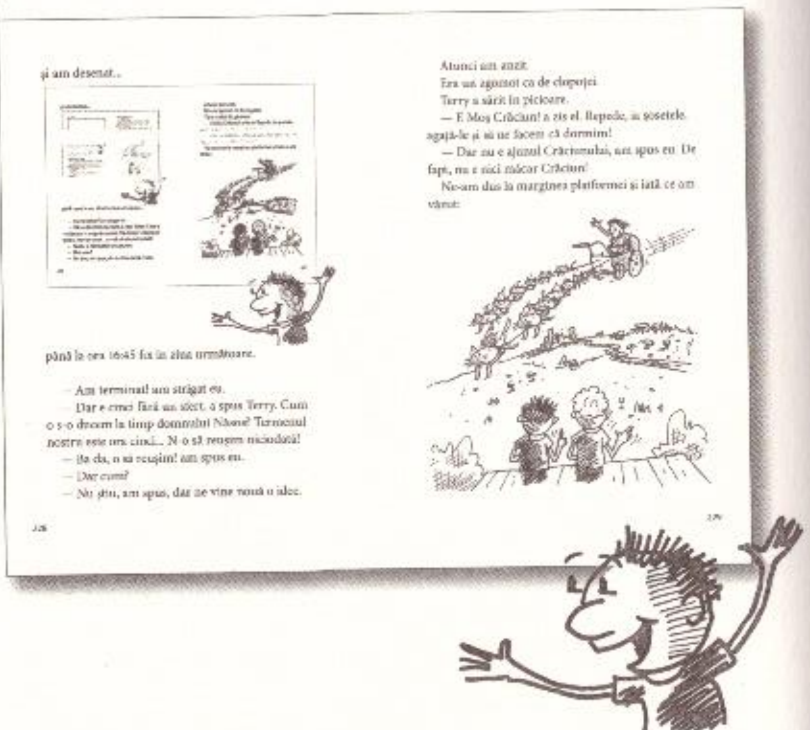
și am desenat...

Apoi, gorila uriașă și-a ridicat unul dintre picioarele enorme și a călcat pe el.

și am desenat...

și am desenat...

până la ora 16:45 fix în ziua următoare.

— Am terminat! am strigat eu.
— Dar e cinci fără un sfert, a spus Terry. Cum o s-o ducem la timp domnului Năsos? Termenul nostru este ora cinci... N-o să reușim niciodată!
— Ba da, o să reușim! am spus eu.
— Dar cum?
— Nu știu, am spus, dar ne vine nouă o idee.

Atunci am auzit.
Era un zgomot ca de clopoței.
Terry a sărit în picioare.
— E Moș Crăciun! a zis el. Repede, ia șosetele, agață-le și să ne facem că dormim!
— Dar nu e ajunul Crăciunului, am spus eu. De fapt, nu e nici măcar Crăciun!
Ne-am dus la marginea platformei și iată ce am văzut:

până la ora 16:45 fix în ziua următoare.

— Am terminat! am strigat eu.

— Dar e cinci fără un sfert, a spus Terry. Cum o s-o ducem la timp domnului Năsos? Termenul nostru este ora cinci... N-o să reușim niciodată!

— Ba da, o să reușim! am spus eu.

— Dar cum?

— Nu știu, am spus, dar ne vine nouă o idee.

Atunci am auzit.

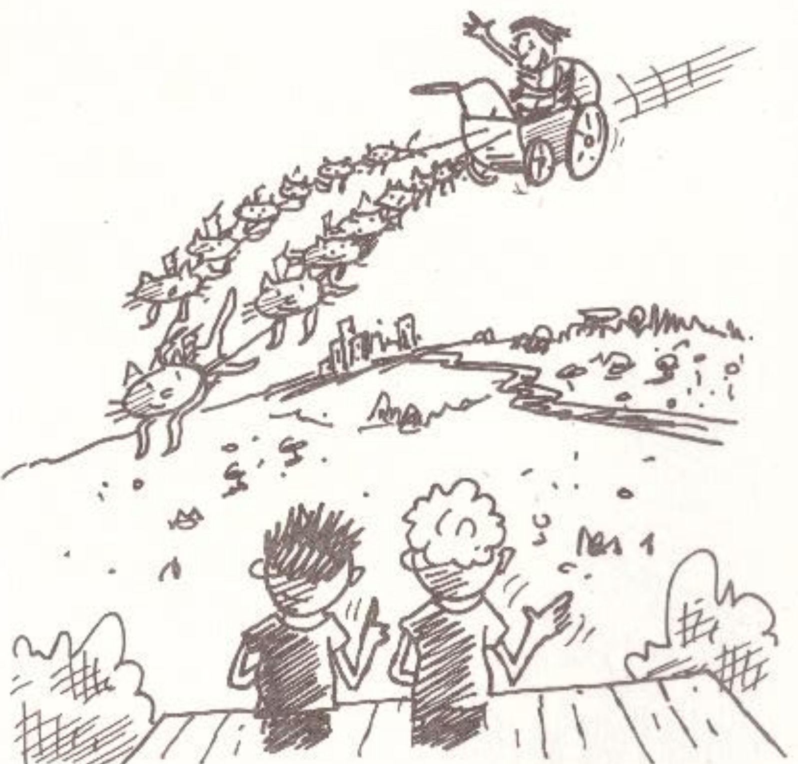
Era un zgomot ca de clopoței.

Terry a sărit în picioare.

— E Moș Crăciun! a zis el. Repede, ia șosetele, agață-le și să ne facem că dormim!

— Dar nu e ajunul Crăciunului, am spus eu. De fapt, nu e nici măcar Crăciun!

Ne-am dus la marginea platformei și iată ce am văzut:

Jill zbura sus pe cer spre noi, într-un cărucior tras de Silky și de celelalte pisici zburătoare.

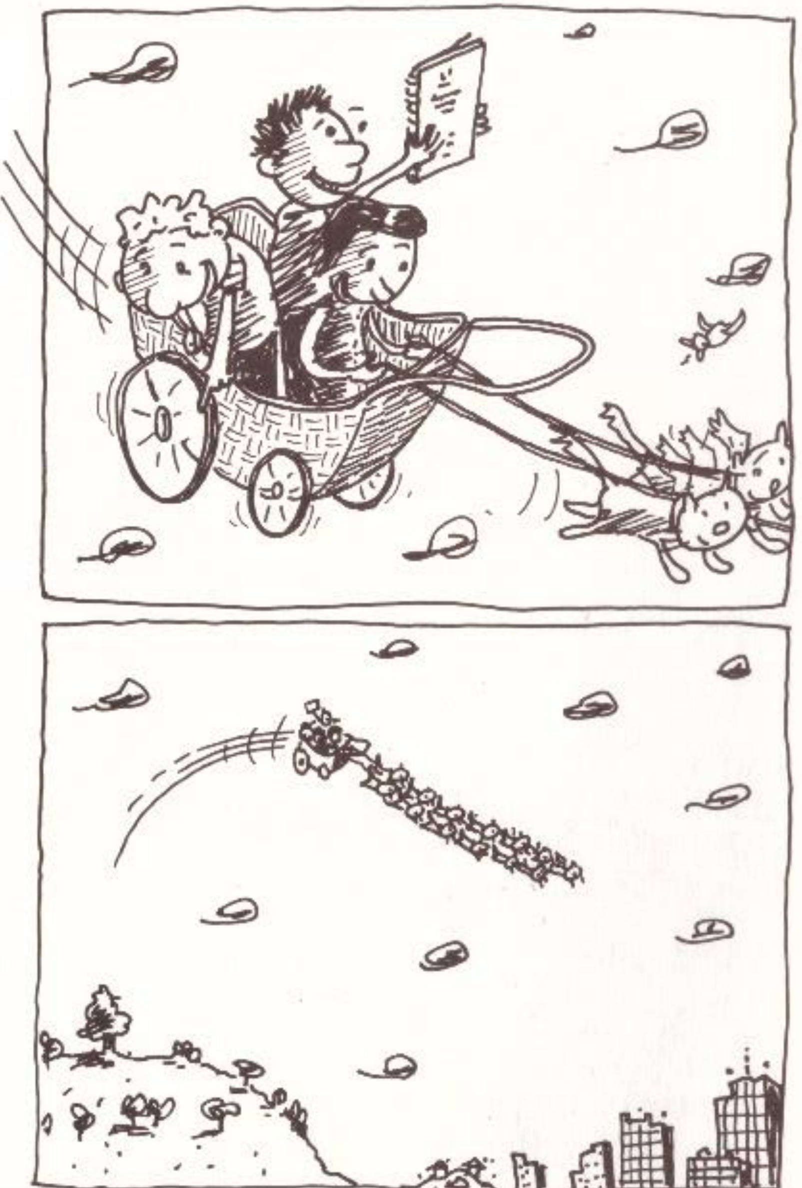
— Ia uitați ce sanie cu pisici zburătoare am! a zis ea când s-a oprit în aer deasupra noastră. Vreți să facem o plimbare?

— Nu putem, i-am zis. Suntem ocupați. Încercăm să ne dăm seama cum să-i trimitem cartea domnului Năsos, în oraș, până la ora cinci.

— Aș putea să vă duc eu, a spus Jill. Pisicile astea zburătoare sunt foarte rapide. Haideți! Urcați!

Și ne-am urcat.

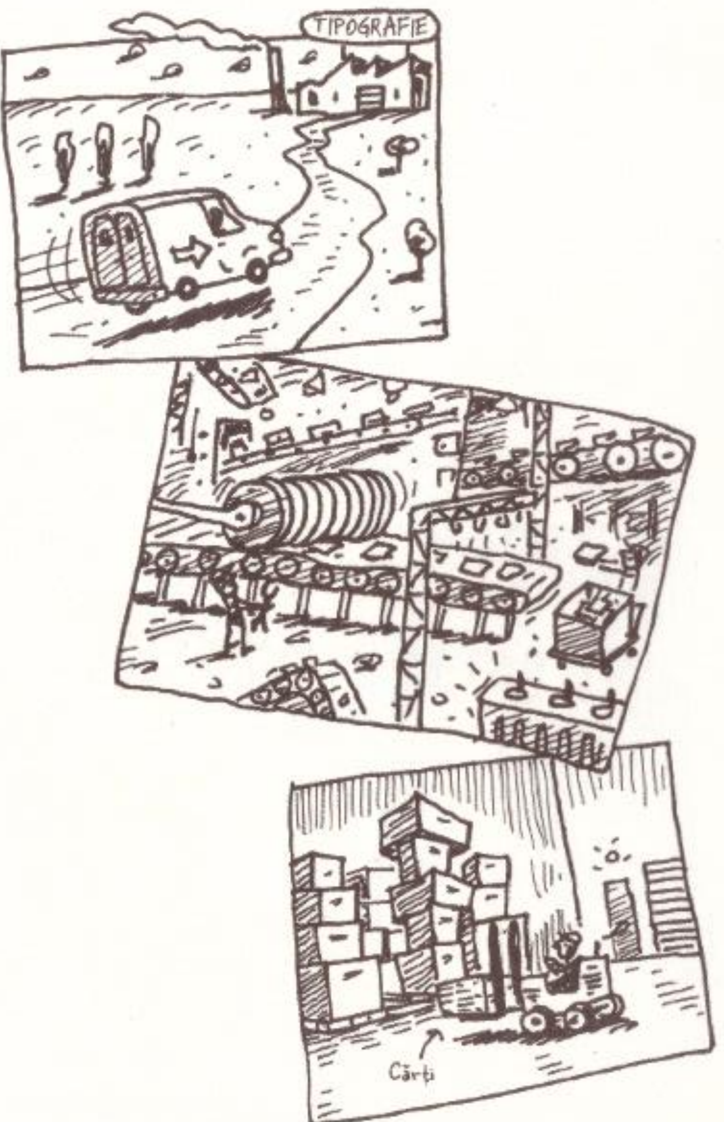

EDITURA
NAS MARE

Și astfel i-am dus cartea la timp domnului Năsos...

și apoi el a publicat-o...

și a ajuns în librării...

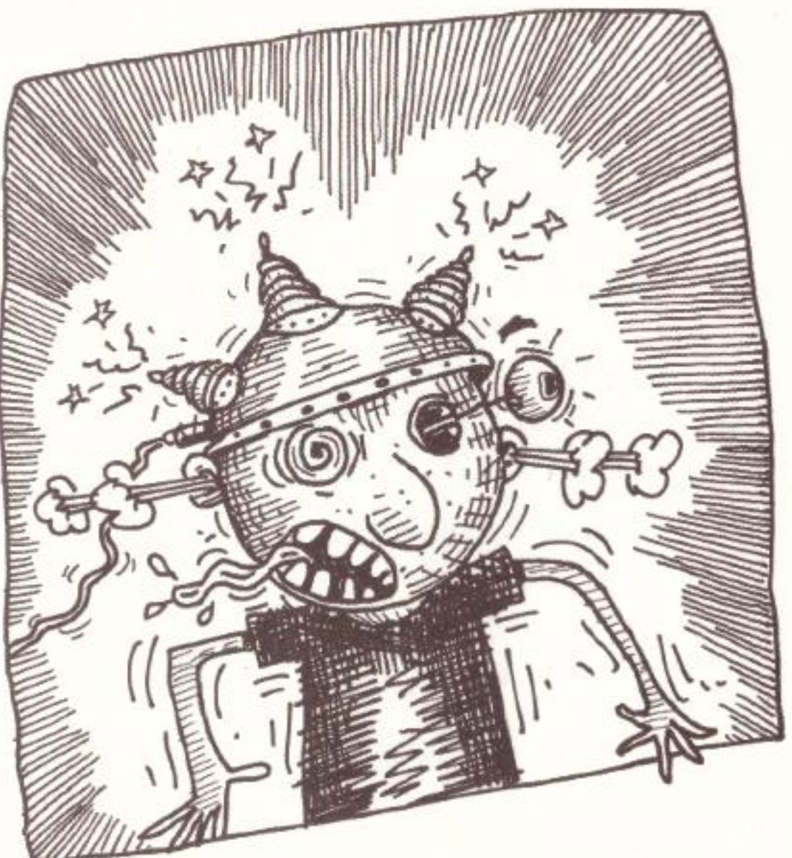
în biblioteci...

și pe dispozitive electronice de citit...

ba chiar a fost și transferată direct în creierele oamenilor prin intermediul căștilor cu tehnologie de livrare-de-informații-direct-în-creier*...

*Tehnologia de livrare-de-informații-direct-în-creier este un sistem de livrare-de-informații-direct-în-creier atât de avansat din punct de vedere tehnologic încât eu și Terry nici nu l-am inventat încă.

Și apoi ai citit-o tu,
iar noi toți am trăit fericiți
până la adânci bătrâneți!*

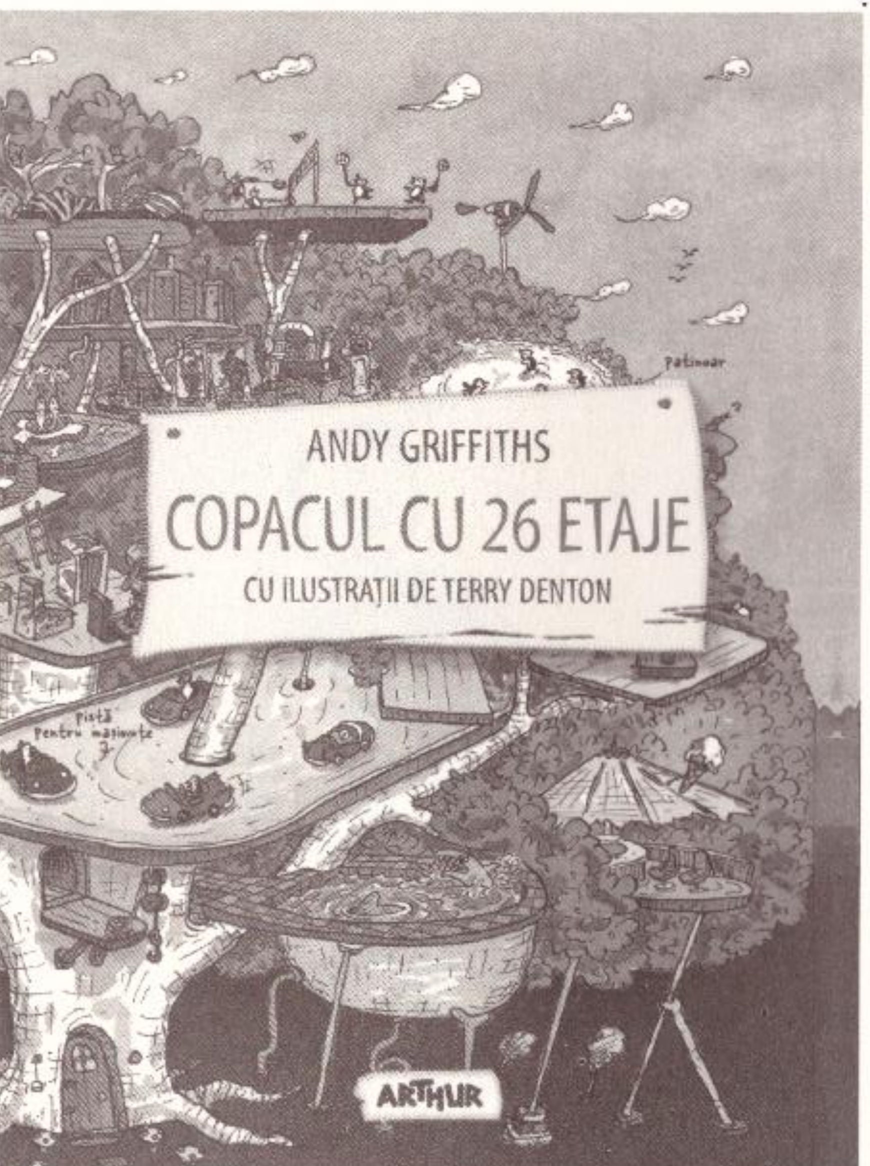
*Sigur, asta dacă viața ta nu a fost curmată brusc din cauză că una dintre căștile noastre prototip cu tehnologie de livrare-de-informații-direct-în-creier ți-a prăjit creierul.

SFÂRȘIT

CUPRINS

Andy și Terry au adăugat încă 13 etaje la căsuța lor din copac,
și așa ceva nu e de ratat, așa că urcă alături de ei în copacul cu 26 de etaje
și pregătește-te pentru niște aventuri incredibile!

Dă pagina și citește un fragment din carte.

CAPITOLUL 3

DE CE RECHINII I-AU MÂNCAT CHILOȚII LUI TERRY

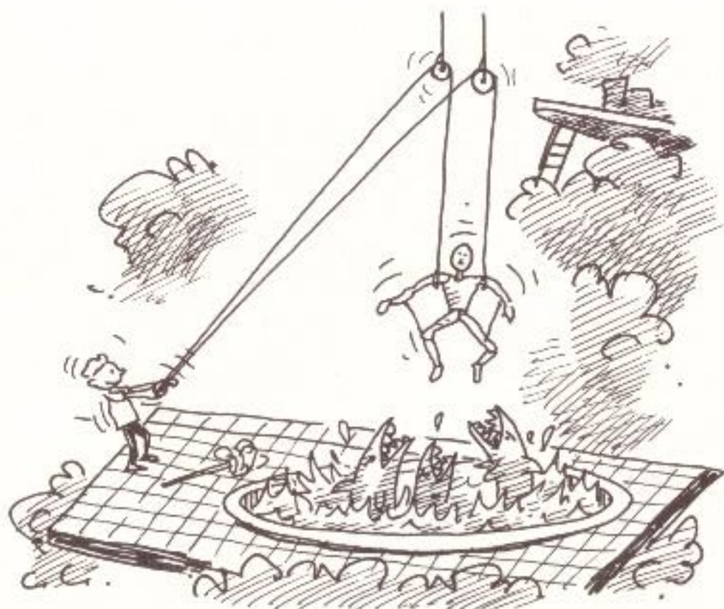

Vreun minut nu reușesc să-mi iau privirea de la Terry, încercând să înțeleg ce tocmai mi-a zis.

— Scuză-mă, zic eu, cred că n-am auzit bine. Mi s-a părut că ai zis că rechinii ți-au mâncat *chiloții*.

— Chiar asta am zis! spune Terry. Iar acum rechinii se simt foarte rău. Pur și simplu zac pe fundul bazinului, nemișcați.

— Dar de ce ți-au mâncat chiloții? întreb eu. Cum de-au *ajuns* măcar la ei?

— Păi, zice el, mi-a venit ideea să folosesc bazinul cu rechini ca să-mi spăl chiloții. Am atârnat un manechin deasupra apei și rechinii au crezut că era un om în carne și oase și tot săreau în jurul lui, încercând să-l muște și agitând apa, știi tu, ca în mașina de spălat.

— Atunci mi-am pus chiloții în vârful unui băț, pe care l-am coborât în apă.

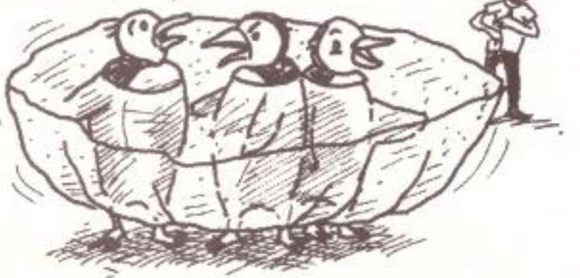

Dar rechinii săreau așa de mult în jurul lui încât mi-au smuls chiloții de pe băț și apoi i-au mâncat. Acum, rechinii stau pur și simplu pe fundul bazinului și au o culoare ciudată, verde.

Știți, Terry a făcut niște prostii destul de mari în trecut, dar asta le întrece toate!

Cele mai mari 5 prostii pe care le-a făcut vreodată Terry

— Ce ne facem, Andy? zice Terry.

— Nu sunt sigur, zic eu. Dacă am şti pe cineva care iubeşte animalele şi ştie totul despre ele şi ar locui în apropiere ca să ajungă aici repede!

— Mda, zice Terry, cineva ca Jill.

— Mda, zic eu, cineva *exact* ca Jill.

— Hei, ştiu! zice Terry. Ce-ar fi s-o sunăm pe Jill?

— Super idee! zic eu.

În caz că nu ştiţi, Jill e vecina noastră. Ea locuieşte chiar în cealaltă parte a pădurii şi iubeşte animalele şi ştie totul despre ele. Are doi câini, o capră, trei cai, patru peştişori aurii, o vacă, şase iepuri, doi porci de Guineea, o cămilă, un măgar şi treisprezece pisici zburătoare.

Fragment preluat din *Copacul cu 26 de etaje*, de Andy Griffiths, ilustraţii de Terry Denton, traducere din engleză de Mihaela Buruiană, Editura Arthur

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-arthur.ro